FĂT-FRUMOS

CÎND ERA MIC

DE

OCTAV PANCU-IAȘI

DE SE NE

IURIE DARIE

EDITURA TINERETULUI

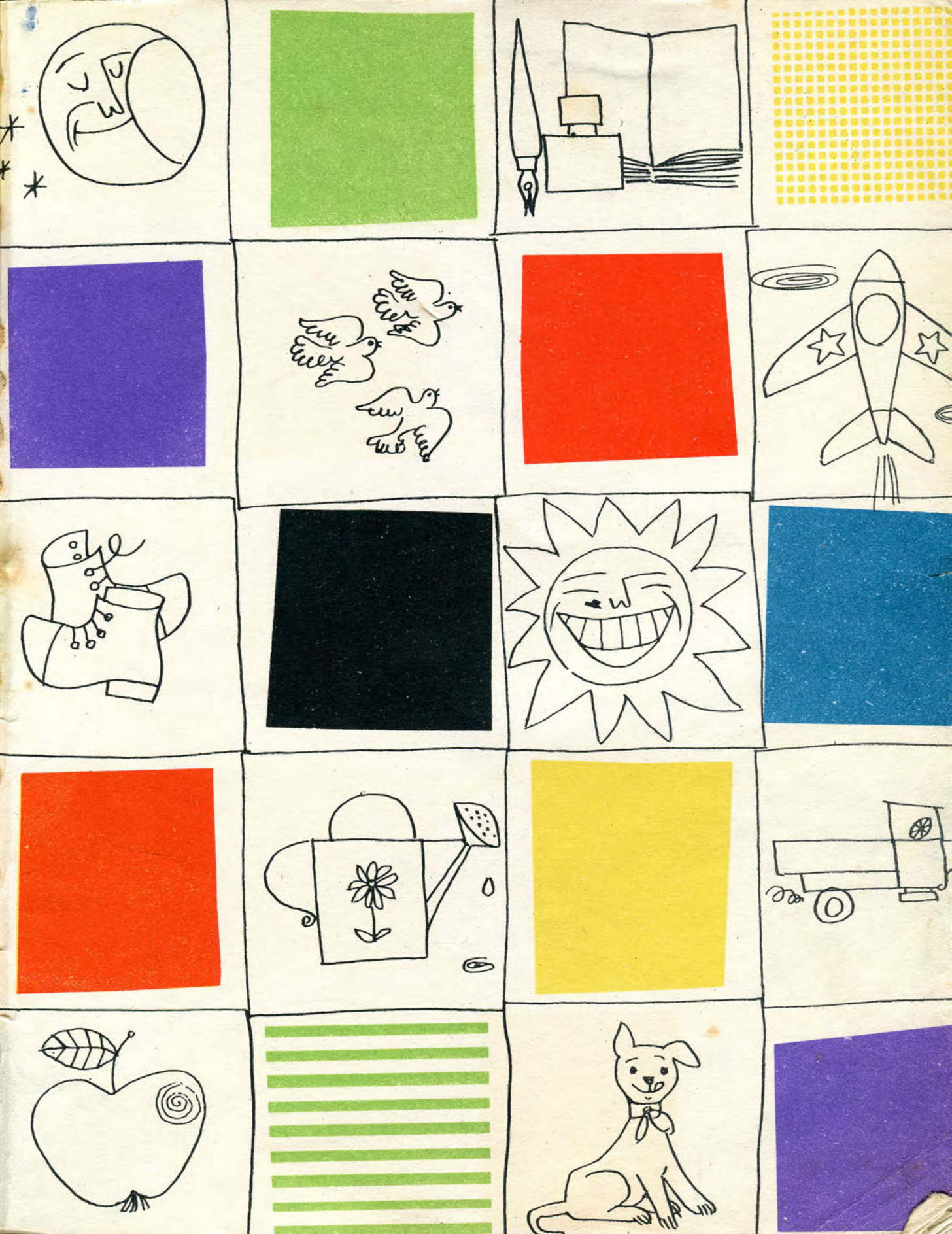

FĂT-FRUMOS

CÎND ERA MIC

DE

OCTAV PANCU-IAȘI

DE SE NE

IURIE DARIE

EDITURA TINERETULUI

ALBASTRĂ CA CERNEALA

(după fraţii Grimm — pentru fraţii Alexandru şi Bogdan, dar şi pentru alţi fraţi şi surori.)

...Cică a fost odată, mai de mult—să tot fie de atunci două săptămîni, ba poate şi mai mult — o fetiţă. Şi din pricină că mîinile, obrajii, fruntea şi bărbia ei erau mereu mînjite cu magiun, cu dulceaţă, cu vopsele de apă şi cu alte vopsele, dar mai dese, mai mari, şi mai albastre erau petele de cerneală — colegii, la şcoală, îi spuneau „Albastră ca Cerneala".

Şi iar cică, într-o zi din acea vreme, un coleg al fetiţei se afla acasă şi desena Dunărea pe caietul de hărţi. O desena, firește, cu un creion albastru, astfel că Dunărea ieşea cît se poate de bine şi, mai cu seamă, cît se poate de albastră. Ceea ce îl făcu pe băiat s-o întrebe:

„Dunăre albastră, Dunăre cu ape line,
spune-mi cine-i mai albastră ca tine?"

Iar Dunărea, o apă bine crescută, îi răspunse îndată:

„Sînt eu albastră, dar de ce te-aş minţi,
Albastră ca Cerneala e astăzi şi mai şi"!

„Cum? se miră băiatul care nu era unul la întîmplare, ci tocmai elevul de serviciu la curăţenie: Tot nu s-a spălat? Şi are de gînd să vină aşa la şcoală? Ei, nu! Asta n-o să se întîmple cînd sînt eu de serviciu!"

Apucă repede telefonul și formă numărul „Albastrei ca Cerneala„ Îi răspunse fratele fetiței:

— Soră-mea e în baie. Se spală. Vă rog s-o scuzați...

— S-o scuz? Poate ați vrut să spuneți: s-o felicit. Transmiteți-i din partea mea cele mai calde salutări!

Și, bucuros, elevul de serviciu la curățenie închise telefonul.

Așa cum se va vedea însă, copii, bucuria avea să-i fie scurtă. Adevărul era altul. „Albastră ca Cerneala“ spusese numai că intră în baie. Cînd se văzu ieșită din cameră, o porni în cu totul altă parte. Da, în cu totul altă parte. Merse ea ce merse și dădu de o căsuță. Obosită, bătu la ușă, și cum nu-i răspunse nimeni, bineînțeles, intră.

Mai tîrziu sosiră și stăpînii căsuței. După cum arătau, aceștia nu puteau fi alții decît „Cei Șapte Murdărici“. Cu siguranță, după cum arătau, chiar ei erau „Cei Șapte Murdărici“ în carne, oase și tot soiul de pete mai mari și mai mici, mai grase și mai slabe, mai colorate și mai decolorate. Se întorceau de la o adunare unde, vorbind fiecare cîte un ceas, făcură în șapte ceasuri șapte propuneri, una mai importantă ca alta și toate șapte la un loc, deosebit de importante.

Primul propuse:

— Să nu mai fie rostite, niciodată și de către nimeni, cuvintele: „păstrați curățenia!“

Al doilea:

— Să nu mai fie scrise, niciodată și de către nimeni, cuvintele: „lăsați șoșonii și galoșii la garderobă!“

Al treilea:

— Să fie întoarse pe dos toate tăbliţele cu: „nu aruncaţi hîrtii pe jos!“

Al patrulea:

— Să fie întoarse cu roţile în sus toate maşinile care stropesc străzile!

Al cincilea:

— Să fie distruse, imediat şi fără întîrziere, toate măturile, măturicile, periile, periuţele, cîrpele şi aspiratoarele de praf!

Al şaselea:

— Să fie distruse, imediat şi fără întîrziere, toate coşurile şi coşuleţele, lăzile şi lădiţele de gunoi!

Al şaptelea:

— Să fie secate toate izvoarele, pîraiele, rîurile, fluviile, mările şi oceanele. Să se termine odată pentru totdeauna cu apa, să se termine odată pentru totdeauna cu spălatul!

Intrînd în căsuţă, „Cei Şapte Murdărici“ îşi dădură imediat seama că aici se petrecea ceva neobişnuit. În ordine, de la cel dintîi pînă la al şaptelea, întrebară:

— Cine s-a aşezat pe scaunul meu proaspăt vopsit?

— Cine a umblat cu tocul meu care are pompa stricată şi curge?

— Cine s-a mînjit cu marmelada mea de caise?

— Cine s-a încălţat cu pantofii mei plini de noroi?

— Cine a şters cu coatele praful de pe masa mea?

— Cine şi-a mînjit nasul cu vopsele din cutia mea?

— Cine a muiat în gură creionul meu chimic?

— Eu! răspunse „Albastră ca Cerneala“. Mă simt bine la voi şi mi-ar place să rămîn aici. „Cei Şapte Murdărici“ scoaseră un chiot cum

de mult nu le mai fu dat pereților să audă. Ce surpriză plăcută! Ce cinste! Ce onoare! Oare nu visau? Oare era adevărat?

Ca să fie siguri că nu se înșală, că „Albastră ca Cerneala" se află aievea în mijlocul lor, se traseră fiecare de nas și o clipă mai tîrziu toate cele șapte nasuri strănutară zgomotos. Da, era adevărat! Nu, nu visau! Ce surpriză plăcută! Ce cinste! Ce onoare! Se repeziră s-o îmbrățișeze, îi cerură voie s-o socotească sora lor, iar cînd ea îi numi „frații mei" plînseră cu șapte rînduri de lacrimi. Ce mai! Căsuța trăia o zi mare, o zi de neuitat. Fiecare din „Cei Șapte Murdărici" și toți șapte împreună se grăbiră să-i arate „Albastrei ca Cerneala" cît de bine o va duce la ei:

— Cînd vom pleca de acasă, tu o să ne faci murdărie...

— O să ne răscolești căsuța...

— O să veghezi ca nimeni să nu mături și să nu strîngă gunoiul...

— O să tai toată ziua hîrtii și o să le arunci pe jos...

— O să păzești ca nimeni să nu deranjeze păianjenii din colțurile lor...

— O să te sui încălțată în pat, pe masă și pe bufet...

— O să te murdărești din tălpi pînă în creștetul capului cu tot ce-o să-ți poftească inima...

„Albastră ca Cerneala" le mulțumi și le făgădui să nu iasă din cuvîntul lor.

— Numai că trebuie să-ți mai spunem ceva... rostiră „Cei Șapte Murdărici" într-un glas. Cînd nu vom fi noi acasă, să te ferești de elevul de serviciu la curățenie. Nu lăsa pe nimeni să intre în căsuță. Fii cu ochii în patru!

...În acest timp, elevul de serviciu la curăţenie continua să deseneze Dunărea pe caietul de hărţi. Îi acoperi bălţile cu culoare albastră, astfel că bălţile ieşiră cît se poate de bine, şi mai cu seamă, cît se poate de albastre. Ceea ce îl făcu pe băiat să întrebe din nou Dunărea:

„Dunăre albastră, Dunăre cu ape line,
spune-mi cine-i mai albastră ca tine?“

Iar Dunărea îi răspunse:

„Sînt eu albastră, dar de ce te-aş minţi,
pe o stradă strîmbă, nu departe de-aici,
în căsuţa «Celor Şapte Murdărici»,
«Albastră ca Cerneala» e astăzi şi mai şi!“

Băiatul se posomorî: „Aşa va să zică! Ei, las'pe mine!“

Se repezi la dulapul bunicii, scoase o rochie, o pălărie, o poşetă şi o umbrelă şi se deghiză în bătrîna vînzătoare de la drogheria din colţ. Băgă în poşetă un săpun şi plecă spre căsuţa „Celor Şapte Murdărici“. Aşteptă ca aceştia să plece şi bătu în fereastră. Din căsuţă auzi glasul fetiţei:

— Degeaba baţi. Nu deschid. S-ar putea să fii elevul de serviciu la curăţenie şi de tine trebuie să mă feresc.

— Deschide, zise băiatul. Elevul de care vorbeşti e acasă, desenează. Eu sînt bătrîna vînzătoare de la drogheria din colţ.

„Albastră ca Cerneala“ îl crezu şi deschise fereastra:

— Ce doriţi?

— Nu luaţi un săpun minunat?

— Nu, mulţumesc, nu folosesc...

— Păcat, păcat, pentru că acesta nu e un săpun obişnuit. Nu curăţă nici un fel de pete. Face doar o spumă deasă în care dacă

suflați cu un pai sau cu o macaroană, dobîndiți niște baloane de toată frumusețea.

—Adevărat?

— Garantat! De nu v-o plăcea, scrieți în „Condica de sugestii și reclamații". Îl luați?

— Îl iau!

Și uite așa, „Albastră ca Cerneala" luă săpunul și se duse cu el la chiuvetă. Aici începu să-l frece cu apă ca să facă spumă. Dar nu trecu mult și fetița văzu cum o dată cu spuma, una cîte una, îi dispăreau și petele de cerneală de pe mîini. Scoase un țipăt și leșină.

Astfel o găsiră „Cei Șapte Murdărici" care, cu chiu, cu vai, izbutiră s-o aducă în simțiri — și numai după ce:

Primul închise robinetul,
Al doilea aruncă săpunul,
Al treilea aduse călimara,
Al patrulea o destupă,
Al cincilea muie tocul în ea,
Al șaselea îl scoase plin de cerneală,
Al șaptelea mînji cu el degetele fetiței.

Cînd își simți iarăși degetele pătate cu cerneală, fetița se trezi:

— Oh, ce lung somn am dormit... Unde mă aflu?

Îi văzu pe „Cei Șapte Murdărici" și se dumiri. Povesti ce i se întîmplase, și murdăricii, după ce o ascultară, chibzuiră o vreme, apoi îi spuseră:

— Află, draga noastră surioară, că bătrîna vînzătoare de la magazinul din colț a fost tînărul tău coleg, elevul de serviciu la curățenie. Altădată să nu mai lași pe nimeni să intre cînd sîntem noi plecați.

...În acest timp, elevul de serviciu la cură-

ţenie era acasă şi continua să deseneze Dunărea pe caietul de hărţi. Îi acoperi Delta cu culoarea albastră, astfel că Delta ieşi cît se poate de bine şi, mai cu seamă, cît se poate de albastră. Ceea ce — da, aţi ghicit! —îl făcu pe băiat să întrebe:

„Dunăre albastră, Dunăre cu ape line,
spune-mi cine-i mai albastră ca tine?“

Iar Dunărea îi răspunse:

„Sînt eu albastră, dar de ce te-aş minţi?
Pe o stradă strîmbă, nu departe de-aici,
În căsuţa „Celor Şapte murdărici“,
«Albastră ca Cerneala» e astăzi şi mai şi!“

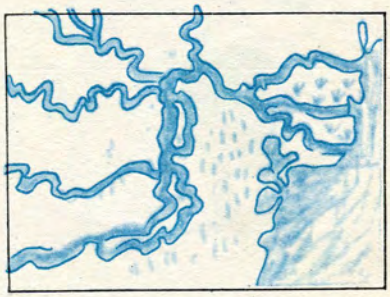

Băiatul, firește, iarăși se posomorî: „Așa va să zică? Ei, las'pe mine!“ Se repezi la dulapul fratelui său mai mare, scoase o haină, o șapcă, o servietă și un baston și se deghiză în tînărul vînzător de la drogheria din celălalt colţ. Băgă în servietă un burete și plecă spre căsuţa „Celor Şapte Murdărici“. Aşteptă ca aceştia să plece şi ciocăni în uşă. Din căsuţă auzi glasul fetiţei:

— Degeaba baţi. Nu deschid. S-ar putea să fii elevul de serviciu la curăţenie şi de tine trebuie să mă feresc.

— Deschide fără teamă, zise băiatul. Elevul de care vorbeşti e acasă, desenează. Eu sînt vînzătorul de la drogheria din celălalt colţ. „Albastră ca Cerneala“ îl crezu şi acum şi deschise uşa:

— Ce doriţi?

— Nu luaţi un burete minunat?

— Nu, mulţumesc, nu folosesc...

— Păcat! Păcat, pentru că acesta nu este un burete obişnuit. Nu curăţă nici un fel de pete. Jucîndu-vă cu el în apă, veţi vedea că se întinde ca o praştie şi sare ca o minge.

— Adevărat?
— Garantat. De nu v-o plăcea, reclamați responsabilului. Îl luați?
— Îl iau!
Și uite așa, „Albastră ca Cerneala" luă buretele și se duse la chiuvetă. Aici începu să se joace cu el în apă. Dar nu trecu mult și fetița văzu cum o dată cu salturile buretelui, îi dispăreau una cîte una și petele de cerneală de pe mîini. Din nou scoase un țipăt și din nou leșină...
Așa o găsiră „Cei Șapte Murdărici". Acum însă știau ce au de făcut ca s-o aducă în simțiri.
Nu mă îndoiesc că știți și voi, copii.
De aceea n-o să mai repet că:
Primul închise robinetul... etc.,etc... ci spun de-a dreptul:
Al șaptelea mînji cu el degetele fetiței... Cînd își simți degetele pătate de cerneală, fetița se trezi, povesti ce i se întîmplase și, murdăricii, după ce o ascultară, chibzuiră o vreme și spuseră:
— Află, draga noastră surioară, că tînărul vînzător de la drogheria din celălalt colț a fost tot colegul tău, elevul de serviciu la curățenie. Vezi ce pățești dacă nu ne asculți? Ferește-te de el! Nu mai lăsa pe nimeni să intre cînd sîntem noi plecați.
...În acest timp, elevul de serviciu la curățenie era acasă și termina de desenat Dunărea pe caietul de hărți. O mai îndreptă pe ici pe colo, o îndreptă, desigur, tot cu culoare albastră, astfel că Dunărea cu bălți, cu Deltă ieși cît se poate de bine și, mai cu seamă, cît se poate de albastră. Ceea ce îl făcu pe băiat s-o întrebe... vă amintiți

întrebarea... iar Dunărea îi răspunse... vă amintiți și răspunsul!...

Numai că de data asta băiatul nu-și mai zise: „Ei, las pe mine!“ ci, dimpotrivă: „Gata! S-a sfîrșit cu «las'pe mine!» E timpul să mă sfătuiesc cu grupa!“

Nu se mai deghiză în nimic, ci se îmbrăcă așa ca de obicei: cu cămașă albă, cu cravată roșie, înnodată la gît.

Adunarea grupei, căreia băiatul îi ceru sfatul, se sfîrși cu o hotărîre: să apară neîntîrziat un articol la gazeta de perete. În el „Albastră ca Cerneala“ să fie *frecată* și *săpunită* cum trebuie.

Articolul apăru așa cum se hotărîse — neîntîrziat.

Cum află despre el „Albastră ca Cerneala“, povestea nu ne mai spune. Eu cred că venind la școală l-a citit cu propriii ei ochi și mai cred că, citindu-l, nu avu nici un motiv de bucurie.

Povestea mai spune însă că a doua zi, în ora de geografie, elevul de serviciu la curățenie se mai uită odată la Dunărea desenată de el în caietul de hărți. Îi plăcu atît de mult cum îi ieșise și, mai cu seamă, cît de albastră îi ieșise, încît, pentru ultima oară o întrebă:

„Dunăre albastră, Dunăre cu ape line,
spune-mi cine-i mai albastră ca tine?“

Iar Dunărea, pentru ultima oară îi răspunse:

„Acum cea mai albastră din nou sînt eu, băiete,
și-i mulțumesc din suflet gazetei de perete!“

Și mai spune povestea că, de supărare, „Cei Șapte Murdărici“ plecară în lume:

Primul vru să treacă un izvor — și căzu în el.

Al doilea vru să treacă un pîrîu — și căzu în el.
Al treilea vru să treacă un rîu — și căzu în el.
Al patrulea vru să treacă un fluviu — și căzu în el.
Al cincilea vru să treacă un lac — și căzu în el.
Al șaselea vru să treacă o mare — și căzu în ea.
Al șaptelea vru să treacă un ocean — și căzu în el.
Iar cînd ieșiră, erau curați, foarte curați, semănau cu șapte frați, nepătați, necolorați.
Ce mai! Arătau spălați!

ATÎT ŞI NIMIC MAI MULT!

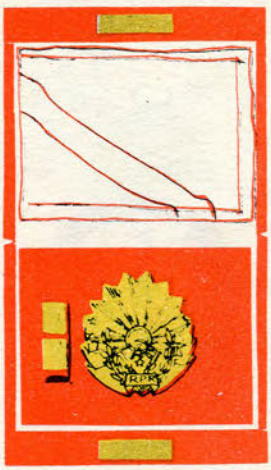

Sus, în stînga, dulapul are o ferestruică. Mama îi spune vitrină, dar băiatului îi sună mai frumos ferestruică şi-i spune aşa cum îi sună lui mai frumos.

Dulapul — fără ferestruică — e al tuturor: şi-al tatei, şi-al mamei, şi-al băiatului. Ferestruica e numai a tatii. Aici păstrează el o sumedenie de lucruri despre care — dacă ai şapte ani cîţi are băiatul — e destul să ştii că n-ai voie să te joci cu ele. Firește, poţi să-ţi tragi un scaun lîngă dulap, să te urci pe el şi cu nasul turtit de geamul ferestruicii să priveşti înăuntru. Nimeni n-o să te împiedice.

Printre lucrurile pe care le păstrează tata în ferestruică se află şi o cutiuţă roşie. E cît palma băiatului, nici mai mare, nici mai mică, de parcă ar fi fost făcută înadins pe măsura palmei băiatului. În cutiuţa roşie se află decoraţia tatei. Decoraţia se numeşte „Medalia Muncii“ şi despre ea — chiar dacă n-are decît şapte ani — băiatul ştie mai mult decît despre toate celelalte lucruri din ferăstruică. Tata a socotit ca despre decoraţie nu-i destul să-i spună doar ca n-are voie să se joace cu ea. Atîta ar fi fost prea puţin.

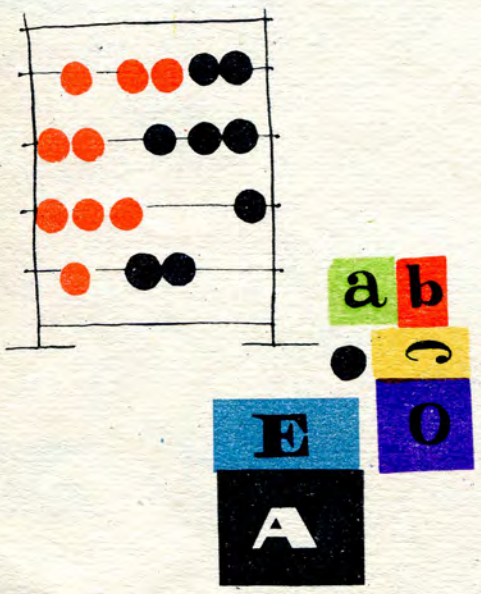

I-a povestit băiatului tot ce se putea povesti...
...Şi uite că de aici, de la povestea tatei despre decoraţie, a început o altă poveste, cea pe care o citiţi acum.

Va să zică — n-aţi uitat — sus, în stînga, dulapul are o ferestruică. Şi-n ferestruică, tata păstrează cutiuţa roşie, mare cît o palmă mică, în care se află „Medalia Muncii".

Băiatul stă în pat şi se uită la ferestruica dulapului. Nu-i acasă decît el. Mai întîi a plecat tata pe şantier, pe urmă a plecat mama la fabrică. Poate să fie ora şapte, sau şapte şi un sfert — sigur e însă că nu-i încă opt. La opt fără zece, colega lui de bancă va trece pe sub fereastră şi-i va striga: „Hai la şcoală!"

Băiatul stă în pat şi se uită la ferestruica dulapului. Trebuie să se spele, să se îmbrace şi să-şi strîngă patul. E băiat mare. Într-a întîia. Poate să se spele singur, să se îmbrace şi să-şi strîngă patul singur. Poate, dar uite că azi n-are poftă de toate astea. N-are poftă şi gata! Ce-o să se întîmple? O să vină colega, o să-l strige, dar el o să-şi tragă plapuma peste cap şi n-o să-i răspundă. Fetiţa o să-l mai strige o dată şi poate încă de zece ori. El nici n-o să se mişte de sub plapumă. O să-şi spună încet, încet de tot poezia despre „Zdreanţă — cel cu ochii de faianţă". Nici n-o să ajungă bine la jumătatea poeziei şi fetiţa o să plece. Aşa o să scape de tot ce n-are poftă în dimineaţa asta. O să scape şi de spălat, şi de îmbrăcat, şi de strîns patul! N-o să-i pară rău însă de socotelile cu bile, de cuburile cu litere?...

Băiatul stă în pat şi se uită la ferestruica dulapului. Nu, n-o să-i pară rău de nimic.

O să ia din ferestruica dulapului cutiuța roșie cu decorația tatei, o să se întoarcă în pat și o să se joace de-a zidarii care primesc decorații. S-a trezit cu gîndul ăsta, poate chiar a visat că așa o să facă; nu, n-o să-i pară rău de nimic!

Se dă jos din pat, apucă un scaun și-l tîrîie pînă la dulap. Aici, însă, deodată se oprește. Încercînd să se sprijine de spătarul scaunului pentru a se ridica — și-a văzut mîinile. Ar fi putut spune orice despre ele, numai că sînt curate, nu! Pe dreapta — o pată verde; pe stînga — o pată verde și una vișinie de la acuarelele cu care a desenat aseară. A uitat să se spele aseară. A uitat și mama să-l întrebe dacă s-a spălat. Ce-i de făcut acum? Să apuce cu mîinile astea cutiuța roșie?... Își privește mîinile nemulțumit. Strîmbă din nas. Pe dreapta — o pată verde; pe stînga — o pată verde și una vișinie...

La baie! Repede, la baie! În mîinile astea nu poate să stea cutiuța cu decorația tatei!

În baie, își potrivește apa, apoi își freacă bine mîinile cu săpun. Cîțiva stropi îi ating fața. Ce-ar fi să se spele și pe față? Și dacă tot dă cu apă pe față, mare lucru e să-și săpunească și gîtul și urechile?

Se întoarce în cameră îmbujorat. Acum n-are ce să-l mai oprească în fața ferestruicii dulapului. O să se urce pe scaun și...

Nu-și duce gîndul pînă la capăt. Pe scaunul tras lîngă dulap și-a văzut hainele. Mama i-a schimbat cămașa cu una proaspătă, albă.

Pantalonașii sînt așezați „pe dungă", ca ai tatei. Alături, ciorapii care se întind ca o praștie. Se uită la haine, se uită apoi la ferestruică. Iar la haine și iar la ferestruică...

Cînd își pune tata decorația e întotdeauna sărbătoare. Mama îi scoate din dulap costumul cel nou, cafeniu, pe care tata și-l îmbracă încet, privindu-se în oglindă și alungînd cu cîte un bobîrnac fiecare firicel de scamă care i se pare că s-a prins de stofă. Abia pe urmă, da, abia pe urmă își pune decorația.

Băiatul își scoate pijamaua, o împăturește și o așază sub pernă. Se îmbracă apoi pe îndelete, privindu-se mereu în oglindă și alungînd cu cîte un bobîrnac fiecare firicel de scamă care i se pare că s-a prins de cămașă...

Acum poate să ia din ferestruica dulapului cutiuța roșie cu decorația! Decorația pe care a primit-o tata pentru că e unul din cei mai harnici zidari de pe șantier! Ehei! Cum lucrează tata ar vrea mulți să lucreze! Pac, pac, pac, a și așezat un rînd de cărămizi! Dacă te uiți un sfert de ceas cum îi aleargă mîinile — nu mai mult — te dor ochii... Așa o să lucreze și el cînd o să fie mare. Și tot zidar o să se facă. Pac, pac, pac, un rînd de cărămizi; pac, pac, pac, altul. Într-o lună, o stradă! Într-un an, un oraș!

Se repede la pat și începe să strîngă așternutul. Pac, pac, pac, bate pernele și le așază una peste alta. Pac, pac, pac, acoperă totul cu cuvertura și, cu degetele făcute greblă, piaptănă franjurile cuverturii ca să nu se încalece unul pe altul, ci să cadă drept, în jos, ca niște lumînări...

În clipa cînd termină aude de afară strigătul cunoscut. Răspunde grăbit „vin îndată“! Apucă ghiozdanul, încuie ușa, scoate cheia din broască, o bagă sub preș și aleargă în stradă.

Sus, în ferestruica dulapului, cutiuța roșie, cu decorația tatei, nu știe nimic din tot ce s-a întîmplat, și, de fapt, nici n-are ce să știe pentru că nu s-a întîmplat nimic. Un băiețel de șapte ani s-a sculat, s-a spălat, s-a îmbrăcat și și-a strîns patul — iar cînd a fost gata cu toate, a venit colega lui de bancă și l-a luat la școală.
Atît și nimic mai mult!

Povestea asta este despre un băiețel care l-a uitat pe „bună ziua".

Cum adică „l-a uitat"? o să mă întrebați voi, că doar „bună ziua" nu-i o umbrelă s-o uiți la un vecin și nu-i o pălărie s-o uiți în tren. „Bună ziua" — știe oricine — e „bună ziua" și nu poate fi uitat, spuneți voi și așteptați de la mine să vă dau dreptate și să închid această discuție fără rost.

Îmi pare rău, dar nu pot. Și iată de ce:

Ieri veni la mine acasă un băiețel să mă invite la o serbare, la grădiniță.

Băiețelul intră și îmi spuse:

— Copiii vă invită la grădiniță. Dăm o serbare. M-au trimis pe mine să vă spun. V-am spus, acum plec...

— Asta-i tot?

— Tot.

— N-ai uitat nimic?

— Nimic.

— Ba ai uitat. L-ai uitat cînd ai intrat pe „bună ziua". Unde l-ai uitat?

— Nu știu.

— Cum se poate să nu știi? Amintește-ți! Nu poți pleca așa la drum, fără „bună ziua". Gîndește-te puțin! Ai mai trecut pe undeva înainte de a veni la mine?

— Am mai trecut pe acasă.
— Poate l-ai uitat pe „bună ziua“ acasă. Ai telefon?
— Da.
— Ce număr?
Îmi spuse numărul și sunai la el acasă. Răspunse bunica.
— Sărut mîna, bunicuțo, începui. Iartă-mă că te iau de la treburi. Nepotul dumitale e la mine. I s-a întîmplat ceva, l-a uitat pe „bună ziua“. Nu cumva l-a uitat acasă?
— Nu, auzii de la celălalt capăt al firului. Din păcate, nu l-a uitat acasă. Dacă-l uita îl găseam. Nici cînd a trecut pe acasă nu-l avea la el. A deschis ușa de la bucătărie, a spus: „Bunică, mi-e foame!“, a înfulecat o pîrjoală, dar, țin bine minte, l-a uitat pe „bună ziua“. Nu știu unde l-a uitat. Știi cumva dumneata?
— Nu, dar o să aflu. Mulțumesc, bunicuțo. Sărut mîna. Lăsai receptorul în furcă și-i vorbii băiețelului:
— Nu l-ai uitat acasă. Ai mai fost pe undeva?
— Da. Am trecut pe la un chioșc de ziare.
— Care chioșc?
— Cel din colț. Am întrebat dacă a apărut... Nu-l mai așteptai să sfîrșească. Așa cum eram, în cămașă, cu papucii de casă în picioare, o zbughii spre chioșcul de ziare din colț.
— Noroc! îl salutai pe vînzător. Fii bun și dă-mi o informație. Nu, nu „Informația Bucureștiului“, altfel de informație. A trecut pe la dumneata un băiețel așa și așa...
(Prin „așa și așa“ cititorii sînt rugați să înțeleagă descrierea amănunțită a băiatului.)
— A trecut, îmi răspunse vînzătorul.

— Fii bun atunci şi uită-te... Nu cumva l-a uitat aici pe „bună ziua“?

— N-are nici un rost să mă uit. Nu l-a uitat. N-avea cum. Nu l-a lăsat nici o clipă. A întrebat dacă a apărut o revistă, dar n-am auzit nici un „bună ziua“. Poate l-a uitat în altă parte.

— Bine. O să aflu unde l-a uitat. Noroc!

Băieţelul mă aştepta acasă, jucîndu-se cu maşina mea de scris. (Am fost nevoit s-o dau la reparat după aceea, dar asta v-o spun numai aşa, în treacăt...)

— Nu l-ai lăsat pe „bună ziua“ nici la chioşc — îi zisei, în timp ce îi luam din faţă maşina de scris, fără să bănuiesc că era prea tîrziu... N-ai mai fost pe nicăieri?

— Nu.

— Atunci înseamnă că l-ai uitat la grădiniţă. Stai să mă interesez.

Luai telefonul şi formai numărul grădiniţei.

— Alo, vă salut... Nu vă supăraţi, cu cine vorbesc?

— Cu grădiniţa! îmi răspunse o voce groasă.

— Chiar... grădiniţa?

— Chiar.

— Atunci, iată ce aş dori să vă întreb: acum după ce au plecat copiii acasă, aţi făcut curăţenie?

— Desigur.

— Şi aţi măturat sub fiecare scăunel, sub fiecare măsuţă, aţi şters praful de pe raftul cu jucării, aţi...

— Mai încape vorbă?!

— Într-adevăr, nu mai încape şi totuşi aş mai avea ceva de spus: cred că un băieţel l-a uitat la grădiniţă pe „bună ziua“. Nu cumva l-aţi găsit?

— Ba da. L-am găsit în dulapul cu șorțuri, în buzunarul unui șorț. E al unui băiețel cînd pleacă de la grădiniță îl uită mereu în buzunarul șorțului. La grădiniță îl are tot timpul la el. Îl dă tovarășei educatoare, tovarășei directoare și mie, îngrijitorului. Cum s-ar spune, cu alte cuvinte, la grădiniță e un băiețel respectuos. Dar de vreme ce-l uită mereu pe „bună ziua“ în buzunarul șorțului, cred că acasă sau în altă parte nu-i la fel.

— Mulțumesc. M-am lămurit.

Și pentru că mă lămurisem, îi spusei băiețelului:

— Ți l-am găsit pe „bună ziua“. Îl uiți mereu la grădiniță, în buzunarul șorțului.

Asta nu se poate. Ai nevoie de el nu numai acolo. Ai nevoie de el pretutindeni.

Și spunîndu-i acestea băiețelului... dar mai bine să ne oprim aici.

Gata. Punct. Bună ziua!

INVITAȚIE LA PLĂCINTĂ.

Mi-a fost dat mie, copii, să lămuresc o problemă de cea mai mare însemnătate — și uite că nu m-am lăsat și am lămurit-o.

După îndelungate cercetări, sînt azi în măsură să vin în fața voastră și să rostesc sus și tare:

— Nu-i adevărat, nu, nu-i adevărat că atunci cînd spui o minciună ți se lungește nasul! Într-o zi, o fetiță a spus o minciună, dar nasul i-a rămas tot cel cîrn din cîte nasuri cîrne numără clasa întîi — și orice s-ar spune, clasa întîi știe să numere destul de bine. Cînd a venit de la școală, fetița a spus:

— Ce mare lucru să iei un 10! Am fost scoasă la tablă, am scris niște socoteli și, cînd am terminat de scris, am auzit: „Bravo! Nota 10!" Ceea ce era tot atît de adevărat, precum e adevărat că gogoșarii, în timpul liber, joacă fotbal cu nasturi, sau că urșii albi, cînd merg la cinema, pot intra doi pe un bilet. Pentru că, de fapt, cînd a venit de la școală, fetița ar fi trebuit să spună:

— Ce mare lucru să iei un 4! Am fost scoasă la tablă, n-am știut să scriu niște socoteli și deodată am auzit: „N-ai învățat! Nota 4!" E o deosebire, trebuie să recunoaștem... E o deosebire care a făcut-o pe mama fetiței să scoată repede scîndura pentru aluat, să ames-

tece făină cu ouă şi cu zahăr vanilat, să aprindă cuptorul şi să spună: „Şcolăriţa mea merită plăcinte cu dulceaţă!“ E o deosebire şi totuşi nasul fetiţei nici măcar nu s-a clintit. S-a mirat şi fetiţa. S-a uitat în oglindă. Şi l-a pipăit, a aşteptat un minut, două, cinci... nimic! Nasul i-a rămas tot cel mai cîrn din cîte nasuri cîrne numără destul de bine clasa întîi.

— Bravo! Îmi placi! Eşti un nas cumsecade! i-a spus fetiţa. Ca să te răsplătesc, o să-ţi dau să miroşi o picătură de parfum...

— Cam mică, cam zgîrcită răsplată, i-a răspuns nasul.

— Dar ce-ai mai vrea? Pot să-ţi făgăduiesc că o să am mai multă grijă de tine... De pildă, iarna, pe ger, să te acopăr cu fularul, cînd strănuţi să-ţi strig: „sănătos“... iar dacă s-o întîmpla să ai guturai, să nu te ating decît cu batistele cele mai moi şi mai catifelate... Atît ţi-e de ajuns?

— Nu, drăguţo, nu mi-e de ajuns. Am făcut mult mai mult pentru tine şi vreau să-mi preţuieşti cum se cuvine ajutorul. Pentru că am rămas nemişcat şi nu te-am dat de gol, merit mai mult. Nu sînt un nas pretenţios — ţi-ai dat seama în cei aproape opt ani de cînd ne cunoaştem — dar mi se pare prea puţin, din cale-afară de puţin o picătură de parfum, un colţ de fular şi unul de batistă... Cît priveşte promisiunea de a-mi striga „sănătos!“ după fiecare strănut, nu te supăra, dar mi se pare de-a dreptul caraghioasă. Crezi oare că mă poate însănătoşi strigătul tău? Fleacuri! Aştept propuneri mai serioase...

— Dar nu ştiu... a început să îngaime fetiţa... nu-mi dau seama ce anume să-ţi propun... nu-mi vine nimic în minte... ajută-mă!

— Cu plăcere, a încuviinţat nasul... Să luăm minciuna pe care ai spus-o azi. Datorită mie, care nu te-am dat de gol, ea a fost luată drept adevărul adevărat. Datorită mie mama ta s-a apucat să-ţi facă plăcinte. Ei bine, în schimbul acestui serviciu, să-mi dai mie plăcintele... Cînd mama o să ţi le aducă, o să spui: „Nu, mulţumesc, nu mănînc". O să le laşi pe farfurie pentru ca eu, de cîte ori trec pe lîngă ele, să le pot mirosi. Îmi place grozav mirosul de plăcinte. Zahărul vanilat îmi gîdilă nările. E o încîntare să-l miroşi. Ăsta e preţul pe care ţi-l cer pentru ajutorul meu. Dacă îţi convine, bine; dacă nu, atîta pagubă! N-ai decît să spui adevărul.

Şi cu acestea, nasul n-a mai scos nici un cuvînt, rămînînd mut şi avînd chiar aerul că nici nu ştie să vorbească.

Dar, să fim drepţi, copii, poate că nici nu ştia, poate că din altă pricină, mai tîrziu, fetiţa nu s-a atins de plăcinte, de plăcintele cu dulceaţă care îi plăceau atît de mult. Şi poate că din aceeaşi pricină, îndată după masă, şi-a scos aritmetica şi a început să înveţe. Habar n-am! Nu poate un om să le ştie chiar pe toate...

Ceea ce e sigur, copii, este că atunci cînd spui o minciună nu ţi se lungeşte nasul. Dar nici de plăcinte nu mai ai poftă...

Asta-i însă altă poveste; n-are nici o legătură cu problema care mi-a fost dat mie s-o lămuresc — şi uite că nu m-am lăsat şi am lămurit-o. Problema plăcintelor lămuriţi-o voi! Eu vă urez spor la lucru şi sînt gata să vă poftesc să mîncaţi plăcinte la mine dacă, firește, nimic nu vă va împiedica.

DRUM BUN!

Trenul plecă din gară.

Cineva de la fereastra unui vagon spuse:

— La revedere!

Cineva de pe peron răspunse:

—Călătorie plăcută!

Cel de la fereastră și cel de pe peron aveau același glas și semănau ca două picături de apă. Dacă te-ai fi aflat pe aproape și ai fi strigat: „Vlăduț!“ amîndoi ar fi întors capul. Locomotiva înainta cu cea mai mare viteză, pufăia ca orice locomotivă și fluiera, de asemenea, dar ceva mai des, și cînd trebuia și cînd nu trebuia, fapt însă care nu mira pe nimeni. Toată lumea aflase că era condusă de un mecanic priceput, poate chiar de cel mai priceput mecanic. Putea fluiera locomotiva cît și de cîte ori poftea, călătorii știau că sînt în siguranță și vor ajunge la timp.

Uitîndu-se la foc, mecanicul îi spuse fochistului:

— Mai pune cărbuni!

Fochistul nu mai așteptă să-i repete. Apucă lopata și răspunse:

— Pun chiar acum. Azi prindem o sută pe oră.

Mecanicul avea același glas cu al fochistului și amîndoi semănau ca două picături de apă

sau, dacă vreți, ca doi cărbuni. Ei semănau în același timp și cu cel de la fereastră, și cu cel care rămăsese pe peron. Pe toți patru îi chema Vlăduț!

Trenul trecu duduind peste un pod. Chiar atunci controlorul deschise ușa unui compartiment.

— Bună ziua. Biletele la control, vă rog.

— Poftim, îi întinse biletul un călător. Merg la Constanța.

— E foarte frumos acolo, zise controlorul. Am fost și eu. Știți ce culoare au pescărușii?

— Albă. Dar dumneavoastră știți ce-am găsit eu anul trecut în mare?

— Știu: o meduză. Aducea cu gemul de caise, numai că nu era colorată.

— Adevărat. Într-o zi am prins și un peștișor, zise călătorul.

— Asta nu mai știu, ridică din umeri controlorul.

— Adică, vreau să spun, am vrut să prind un peștișor.

— Așa, da. Îmi amintesc.

Controlorul, un om serios, avea același glas cu al călătorului, un om tot atît de serios, și semănau amîndoi ca două picături de apă, sau, dacă vreți, ca două bilete de tren. Ei semănau în același timp cu cel de la fereastră și cu cel care rămăsese în gară, cu mecanicul și cu fochistul. Pe toți șase îi chema Vlăduț!

Trenul gonea, tăind o cîmpie fără sfîrșit. Deodată îi apăru în cale un semafor. Ochiul semaforului era roșu. Mecanicul opri locomotiva.

În dreapta trenului se ridica o clădire uriașă. Nu putea fi decît o uzină. Zidarii co-

coţaţi pe schele încă mai lucrau. Printre ei lucra şi un zidar renumit. Îl cunoştea toată ţara. Îi apăruse poza în ziare, vorbise la radio, ba chiar el însuşi scrisese o carte despre munca zidarilor în care însă nu le uită nici pe ...zidăriţe!

Călătorii se înghesuiră la ferestre să-l vadă.

— Cum merge treaba? îi strigă bucătarul de la vagonul-restaurant.

— Merge, merge, îi răspunse renumitul zidar. Construim o uzină straşnică.

— Eu am fost într-o uzină, spuse bucătarul. Sînt oameni veseli acolo. Cunosc o mulţime de glume. Cît am fost eu, un meşter din uzină l-a întrebat pe un băieţel: „Ce-i mai greu? Un kilogram de fier sau unul de puf?“ „Fireşte, că unul de fier“, a răspuns băieţelul. „Hai să le cîntărim.“ „Hai!“ Au mers, le-au cîntărit şi erau la fel. Aşa-i la uzină. Nu te lasă să pleci acasă pînă nu pricepi cum vine cu un lucru ori cu altul. Dar, mai zise bucătarul zidarului, ştii ce mi se pare curios?

— Ce ?

— Uite asta: anul trecut pe aici era o cîmpie pustie. Mi-aduc aminte. O fetiţă păzea o capră şi, cînd a trecut trenul, fetiţa a rîs şi ne-a făcut cu mîna. Acum uzina e aproape gata!

— Ei, nu-i chiar gata, zise zidarul. Trebuie să-i mai facem acoperişul. Coşul o să fie atît de lung, încît dacă te sui în vîrful lui poţi să dai mîna cu aviatorii.

Zidarul avea acelaşi glas cu al bucătarului şi semănau ca două picături de apă sau, dacă vreţi, ca două cărămizi. Ei semănau în a-

celași timp cu cel de la fereastră și cu cel care rămăsese pe peron, cu călătorul și cu controlorul, cu mecanicul și cu fochistul, cu bucătarul și cu zidarul. Pe toți îi chema Vlăduț.

Ochiul semaforului își schimbă culoarea. Acum era verde. Asta pe limba ceferiștilor înseamnă:

„Cale liberă! Poftim! Dați-i drumul fără nici o teamă!"

Locomotiva se urni, începu iar să fluiere și să pufăie. Nu trecu multă vreme și intră într-o gară. O gară mică, albă, cu flori la ferestre. Opri.

Șeful gării se repezi la vagonul de poștă.

— Avem ceva?

— Aveți! îi zise șeful vagonului de poștă.

— Ce?

— O scrisoare.

— De la cine?

— De la un băiat din București. Într-o zi mama băiatului a făcut brînză de burduf cu mămăliguță la cuptor. Mîncarea asta, dacă nu mă înșel, se cheamă „urs". Băiatul a mîncat cu multă poftă și a mai cerut o farfurie. Niciodată nu gustase o brînză atît de bună. Mama i-a spus că a cumpărat-o din piață, de la o gheretă unde se vindeau o mulțime de bunătăți aduse de la gospodăria agricolă colectivă de aici. Atunci băiatul a rugat-o pe mama să le scrie colectiviștilor că de cînd e el, adică de vreo șapte ani, n-a pomenit o brînză atît de gustoasă. „O să le scriu, i-a făgăduit mama. Scrisoarea noastră o să-i bucure." Asta-i scrisoarea. Te rog s-o înmînezi tovarășului președinte al gospodăriei colective. personal.

Șeful vagonului de poștă avea același glas cu al șefului gării și semănau ca două picături de apă sau, dacă vreți, ca două plicuri de scrisori. Ei semănau în același timp cu cel de la fereastră și cu cel care rămăsese pe peron, cu mecanicul, și cu fochistul, cu călătorul și cu controlorul, cu bucătarul și cu zidarul. Pe toți îi chema Vlăduț.

Și trenul plecă mai departe...

În timp ce trenul trecea printr-un tunel, în curtea unui bloc din București trei copii se jucau în nisip. Făceau un palat și, deodată, unul spuse:

— Săracul Vlăduț... Are guturai. Nu poate ieși în curte să se joace cu noi...

— Da, zise al doilea, săracul Vlăduț...

Și al treilea:

— Cred că săracul Vlăduț se plictisește, stă singur și îi e urît...

Eu, copii, mă aflam pe aproape. Citeam ziarul pe o bancă. Îmi veni să rîd. Mă gîndeam că dacă i-ar fi auzit Vlăduț, ar fi oprit trenul chiar în mijlocul tunelului și le-ar fi spus:

— Ei, asta-i bună! Cum să mă plictisesc? De ce să-mi fie urît?

Și glasul lui ar fi sunat întocmai cu glasul celui de la fereastră și al celui care rămăsese pe peron, cu al mecanicului și al fochistului, cu al călătorului și al controlorului, cu al bucătarului și al zidarului, cu al șefului vagonului de poștă și al șefului de gară. Pentru că, nu-i greu de ghicit, Vlăduț, jucîndu-se se închipuia pe rînd mecanic, și fochist, și controlor, și zidar... Pe care din aceste meserii și-o va alege cînd va fi mare?

Cine poate şti?... Deocamdată, toate-i plac. Ba, mai mult şi mai mult îi place să fie... locomotivă.

Şi uite că acum locomotiva urca spre Predeal. În zare se vedeau munţii...

DAȚI-MI O GUMĂ, COPII...

— Domnule, eu cu dumneata nu mai am ce discuta! Te-am crezut un arici cumsecade: te-am primit în casă, ți-am făcut culcuș în pălăria mea cea nouă, te-am ospătat cu toate bunătățile, ai vrut muzică — ți-am deschis radioul, n-ai mai vrut — l-am închis; ți-a fost sete la miezul nopții — m-am sculat la miezul nopții și ți-am adus de băut; te-am găsit dimineața rozîndu-mi o carte de povești — am spus: „nu-i nimic, se întîmplă!“ M-am purtat cu dumneata cum m-aș fi purtat cu un frate, dacă aș fi avut vreun frate și poate chiar mai bine decît cu un frate, pentru că n-am avut nici un frate. Te-am crezut un arici cumsecade, dar m-am înșelat. Nu ești, domnule, ce te-am crezut...

Uite, cam așa, copii, aș vorbi dacă ne-am mai întîlni vreodată cu „Ariciul-țepi-o-mie, o testea de ace vie, toate fără gămălie.“

De ce?

De pomană? Din senin? Oi fi eu un certăreț? Un cusurgiu?

Nu, dragii mei, am cele mai întemeiate motive.

Ariciul ăsta — mi-am dat seama tîrziu —

bîrfește, umblă cu scorneli despre unul și despre altul. Stați să vedeți!

După noaptea în care l-am găzduit, dimineața la cafea am rămas la taifas cu el. Nu mai fusesem de cîțiva ani prin pădure și mă interesa ce mai face ursul, cum o mai duce bursucul, ce mai spune veveriţa. Mă rog, ca omul care vrea veşti despre niște prieteni pe care nu i-am mai văzut de mult și de care îi este dor.

. . . . . .

— Ursul? pufni ariciul. Caraghiosul ăla fără coadă? Ce să facă?! Umblă teleleu prin pădure... Nu se pricepe la nimic. Un tercheaberchea doi lei perechea. Se crede voinic și puternic, dar cu un bobîrnac îl dai jos... Bursucul? Mototolul ăla? Vai de capul lui cum o duce! E prost ca o ciubotă găurită; dacă îl întrebi cît face unu și cu unu, și nu-ți răspunde imediat „cinci“, atunci să știi că se mai gîndește ca să-ți răspundă „șapte“... Veveriţa? Obrăznictăura aia? Habar n-am ce mai spune! Cum deschide gura, fug toți de rup pămîntul. Dacă cumva se întîmplă să nu spună o prostie, atunci să știi că-i mare sărbătoare. Îl ascultam, copii, și simțeam cum îmi crapă obrazul de rușine. Nu m-am putut stăpîni și i-am spus:

— Urît, domnule, foarte urît vorbești. Altfel parcă te-am cunoscut. Unde, de la cine ai învățat să vorbești așa?

Și poate mi-aș fi schimbat părerea despre el dacă ar fi lăsat capul în jos și ar fi tăcut sau m-ar fi privit în ochi și mi-ar fi dat să înțeleg că îi pare rău, că l-a luat gura pe dinainte, că, în sfîrșit, e prima și în orice caz ultima oară cînd mai vorbește așa...

Dar, nu! Ți-ai găsit! Iată ce mi-a răspuns:
— De la cine am învățat? Află că am avut o profesoară foarte bună. O cunoști pe fetița cu codițe de la etajul întîi? Am stat cîteva zile la ea. M-am străduit s-o imit întocmai. Adevărat, ea nu trăiește în pădure și nu vorbește așa despre urși, bursuci și veverițe. Trăiește într-un bloc. Se duce prin vecini, iese în curte și cînd se întoarce acasă povestește: „Am văzut pe tanti Laura. Avea o pălărie atît de caraghioasă!“ Ori: „Nicu ia lecții de vioară. Te pufnește rîsul cînd îl auzi cum scîrțîie. Mai bine ar tăia lemne cu ferăstrăul. Ar suna și mai frumos și ar face și o treabă bună!“ Ori: „La etajul șase s-a mutat cineva. Nu știu cine e, dar merge ca o rață și cînd își suflă nasul parcă s-ar auzi un trombon“. Ori...

Chiar atunci însă m-a strigat cineva și am fost nevoit să cobor în curte. Cînd, peste vreun sfert de ceas, m-am întors, ariciul își luase tălpășița. Ah, și ce chef aș fi avut să-l apuc de un picior și să-l arunc afară, eu, cu mîna mea! Auzi! După ce bîrfește, mai și scornește că a învățat asta de la o fetiță cu codițe!

Spuneți și voi, copii: ce fetiță, cu codițe sau fără, cu breton sau cu bucle poate da asemenea lecții unui arici?
Scorneli, minciuni, gogoși!
Și toate astea, toate astea după ce l-am crezut un arici cumsecade! L-am primit în casă, i-am făcut culcuș în pălăria mea cea nouă, l-am ospătat cu toate bunătățile; a vrut muzică — i-am deschis radioul, m-am sculat la miezul nopții și i-am adus de băut; l-am găsit dimineața rozîndu-mi o carte

de poveşti — am spus: „Nu-i nimic, se întîmplă!“ Şi culmea e că...

...dinadins sau din prostie,
i-am făcut şi-o poezie
cu cerneală azurie
pe un petec de hîrtie.
L-am numit, precum se ştie:
„Ariciul-cu-ţepi-o-mie,
o testea de ace vie,
toate fără gămălie.“

Daţi-mi repede o gumă, copii! Să şterg apăsat fiecare literă, fiecare cuvînt! Să rămînă foaia albă şi curată!

POVESTE DE NECREZUT DESPRE UN TATĂ, UN BĂIAT ŞI... UN DEGET

Povestea asta de necrezut e cu un tată, un băiat şi un deget.
Tatăl sînt eu!
Băiatul e băiatul meu!
Şi degetul e degetul băiatului meu!
Dar, s-o luăm mai pe îndelete:
Eu, copii, sînt un tată ca toţi taţii, care, pentru că atunci cînd eram mic, bunicii voiau să mă facă doctor, părinţii — inginer, şi eu — birjar, nu ştiu cum s-a întîmplat, dar am lăsat să treacă vremea şi m-am făcut ce s-a mai putut: adică scriitor.
Mai bine zis, sînt un tată care scrie poveşti pentru voi.
Uite, chiar ieri trebuia să scriu o poveste. Dar, ce poveste? Nici eu nu ştiam! Stăteam la masă şi mă gîndeam ce să scriu.
În odaie era linişte. Cînd scriu, mă supără orice zgomot. Chiar şi copiii care strigă în curte:

„Nicu nebunu',
trage cu tunu'
noaptea pe la unu'...“

...Mă supără nu numai pentru că fac gălăgie, ci mai ales pentru că vorbesc urît despre Nicu, un băieţel foarte cumsecade, care n-a tras niciodată cu tunul, deoarece

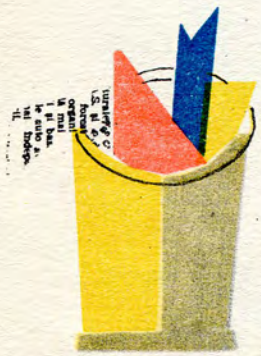

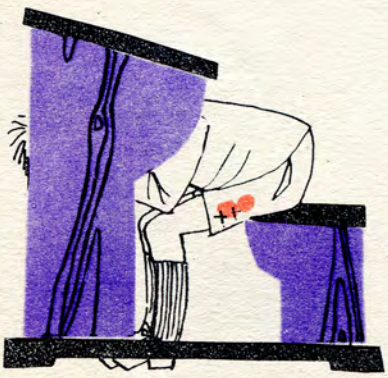

tatăl său nu-i dă voie să se joace cu arme cu foc, şi apoi familia lui locuieşte într-un apartament, unde n-ar putea încăpea un tun decît dînd afară masa, scaunele şi dulapul, şi asta ca să nu mai vorbim de faptul că „noaptea pe la unu'" Nicu doarme...

Ieri însă era linişte. Nimeni nu trîntea uşile, nu spărgea geamuri, nu dărîma vreun perete şi nici nu striga: „Foc! Pompierii!" ceea ce însemna, în primul rînd, că Grigoriţă, băiatul vecinului meu, era plecat. Deodată, însă, auzii că mă strigă un glas mic şi subţirel. Mă uitai într-o parte, mă uitai în alta — nimeni!

— Poate că mi s-a părut, zisei tare.

— Nu, nu ţi s-a părut! Eu te-am strigat! ajunse iar pînă la urechile mele glasul mic şi subţirel.

Din nou mă uitai într-o parte şi din nou în alta, răscolii în coşul de hîrtii, mă scotocii prin buzunare — nimeni.

Eu, copii, vă rog să mă credeţi, nu sînt fricos. Odată chiar, cînd eram mic, am intrat singur în pivniţă. Iar altă dată, la şcoală, cînd a venit doctorul să ne facă injecţie, n-am fugit să mă ascund în pod. M-am ascuns foarte bine şi sub bancă...Dar, acum, acum, de ce să vă mint, mă cuprinsese teama.

Totuşi, stăpîn pe mine şi numai un pic tremurînd, întrebai:

— Cine m-a stri-strigat?

— Eu!

— Şi un-unde te-ai ascu-cuns?

— Nu m-am ascuns. Ce crezi că-mi arde de joacă? Sînt aici, pe masă, lîngă călimară...

— Unde? ţipai eu îngrozit. Lîngă călimară? Dă-te repede jos! Vrei să-mi verşi cerneala?

Și te pomenești că te-ai suit încălțat... Dar imediat îmi dădui seama că nu văd pe nimeni cocoțat pe masă și că, păcatele mele, vorbesc singur... Căutai ochelarii, dar nu-i găsii nicăieri.

De fapt așa mi se întîmplă întotdeauna: niciodată nu-mi găsesc ochelarii fără... ochelari!

— Cauți ochelarii? Uite-i aici, deasupra tamponului! mi se adresă iar glasul mic și subțire.

— Mulțumesc, murmurai eu. Este foarte bine crescut!

Îmi așezai grăbit ochelarii pe nas și-mi îndreptai privirea spre călimară.

N-o să mă credeți, copii, dar pe capacul deschis al călimării mele de argint, la care țin foarte mult, stătea acum o mogîldeață nu mai mare decît un deget și care —nu, nu mă înșel! — semăna leit cu un deget, cu un deget cunoscut.

Mogîldeața purta pe cap o pălăriuță cam prea largă, albastră (care aducea cu degetarul bunicii, dacă nu era chiar degetarul bunicii!), o pelerină albă, foarte lungă, ce-l acoperea în întregime, încinsă la mijloc cu un brîu roșu (în care recunoscui — dar se putea să greșesc — un fir de lînă din flaneaua mea nou-nouță).

Spaima îmi trecuse, așa că întrebai foarte tăios:

— Cine ești și ce cauți aici?

Dar mogîldeața nu se pierdu cu firea și-mi răspunse cît se poate de firesc.

— Nu mă recunoști? Uită-te mai bine...

Mă uitai cît putui de bine apropiind și depărtînd de ochi sticlele groase ale ochelarilor.

— Nu te supăra, dar nu știu cine ești... Parcă semeni cu...
— Cu?
— Nu știu, n-aș vrea să te jignesc, dar parcă semeni cu un ...deget!
Mogîldeața rîse cu mare poftă:
— Nu mă jignești de loc. Sînt chiar un deget!
— Cum?! făcui eu cuprins de o presimțire îngrozitoare: Ești un deget? Uu deget și nimic mai mult? Și, mă rog, al cui deget ești?
— Al băiatului tău, Alexandru!
La auzul acestor cuvinte, sării ca ars de pe scaun:
— Ce spui?! Ești degetul lui Alexandru? Și ce cauți singur aici? Cum de n-ai venit cu Alexandru? Cine ți-a dat voie să vii așa, de capul tău? Nu ți-e rușine?
Mogîldeața tăcea, aruncîndu-mi o privire plină de tristețe, care — slab cum sînt — mă înduioșă. Îmi părea rău că țipasem. Și cu toate că nu-mi venea, începui să zîmbesc.
— ...Hai, nu te supăra, răspunde-mi... Răspunde-mi, te rog.
Și, din clipa aceea, începui să fiu martorul unei povești de necrezut, și totuși adevărată, adevărată așa cum sînt toate poveștile, bineînțeles, afară de acelea care nu sînt adevărate...
Iată ce-mi povesti mogîldeața:
— Mă numesc Degemar. Sînt degetul mare de la mîna stîngă al băiatului tău, Alexandru. Dar, dintre toate cele zece degete de la amîndouă mîinile, eu sînt cel mai nefericit, cel mai oropsit, cel mai chinuit. Am îndurat cît am putut: un an, doi, trei, patru...

Destul! Nu mai pot. Am chibzuit și cred că am chibzuit bine: plec în lume...

— Dar de ce? Cum se poate una ca asta? Unde s-a mai pomenit ca un deget să facă asemenea năzdrăvănie?

— De ce?! urmă Degemar. Mă mir că nu-ți dai seama! Pentru că, da, acesta-i adevărul: Alexandru mă ține toată ziua în gură! Pentru că nu doarme fără să mă sugă! De cîte ori nu i-am spus, de cîte ori n-a fost rugat — degeaba! Una, două, zdup! cu mine în gură. Nu, așa nu mai pot trăi! Nu-mi prieste umezeala. Sînt veșnic guturăit, veșnic răcit...

Și, ca să-mi arate cît de întemeiate sînt vorbele sale, Degemar strănută de trei ori în șir.

— Noroc și sănătate! îi urai eu.

— Mulțumesc! îmi răspunse el și mă convinsei că Degemar — nu știu cu cine o fi semănînd! — e politicos și bine crescut. Apoi continuă: Din pricina asta plec de acasă. Nimeni și nimic nu mă mai poate împiedica. M-am oprit aici, doar ca să-ți spun rămas bun...

Vă rog să mă credeți, copii, că mă aflam într-o situație foarte grea și încurcată.

Ce puteam să-i răspund? Cum puteam să-l opresc?

Mă uitai prin fereastră, afară: era o zi întunecoasă de toamnă. Ploua mărunt, dar zdravăn. Vîntul vîjîia îndoind copacii, jucînd bătuta pe acoperișurile de tablă.

Mă cutremurai:

— Nu, nu te pot lăsa să pleci pe o vreme ca asta. O să te îmbolnăvești mai rău... N-ai nici umbrelă, nici manta de ploaie... Cum să pleci așa?

Dar Degemar nici nu voi să audă:

— Sînt obișnuit cu umezeala. N-o să mi se întîmple nici o nenorocire. O să-mi găsesc eu un adăpost.

— Și-apoi, n-ai nici un ban... Poate trebuie să iei tramvaiul... poate...

— Nu-mi trebuie. Cei sub cinci ani nu plătesc la tramvai...

Mi-era tare milă de Degemar. Dar și mai milă îmi era de Alexandru. E doar băiatul meu. Trebuia să-l ajut, să-l conving pe Degemar să nu plece.

— Și mai e ceva... mai încercai — poate se prinde... n-ai nici un act. Dacă te oprește un milițian? Spre binele tău, te sfătuiesc să nu pleci. Rămîi acasă... Uite, dacă vrei, deschid televizorul, vezi un film vesel...

— Degeaba! rosti neînduplecat Degemar. Nu mai rămîn aici nici un minut. Plec chiar acum! Adio!

Și înainte ca să-i mai pot spune un cuvințel, coborî de pe masă și se îndreptă spre ușă, o deschise sărind pe clanță și, apăsînd-o, apoi se făcu nevăzut.

Mă ridicai și eu. Nu puteam să-l las să plece singur nici în ruptul capului. Dacă i se întîmpla ceva? Trebuia să-l urmăresc. Cu orice preț nu puteam să nu aflu unde se va duce, ce va face, cum se va descurca.

Îmi îmbrăcai în grabă mantaua de ploaie, îmi îndesai șapca pe cap, încălțai galoșii și fugii după Degemar.

Îl ajunsei aproape de poartă și mă hotărîi să-l urmăresc pas cu pas, fără însă ca el să mă simtă.

Era o vreme urîtă, să nu dai un cîine afară, darmite un deget!

Lui Degemar însă parcă nu-i păsa de ploaie, de frig și de vînt. Pășea țanțoș în pelerina subțire (acuma abia mă dumirii că era o veche batistă de a mea), cu pălăriuța albastră (nu, nu greșisem, era chiar degetarul bunicii) hotărît să treacă și prin foc, nu numai prin ploaie, ca să nu mai îndure ce a îndurat.

Eu — după el! După vreo zece pași (de-ai lui, nu de-ai mei) se întîlni... da! E de necrezut și totuși adevărat, adevărat ca tot ce v-am povestit pînă acum. Degemar se întîlni cu un prieten de-al său, un alt deget de-al altui băiat!

— Ce mai faci, Degemar? De cînd nu te-am văzut!

— Ce să fac, Degemic! Mă bucur că te întîlnesc!

Cel despre care aflai că se numește Degemic era mai slab ca Degemar, dar mult mai înalt. Purta o pălărie lunguiață, neagră (cam demodată, ce-i drept), care semăna cu capacul unui stilou (dacă nu era chiar capacul unui stilou) și o pelerină de lînă cenușie, lungă tot pînă la pămînt, care părea a fi făcută dintr-un fular (dacă nu fusese făcută chiar dintr-un fular).

Cei doi prieteni — Degemar și Degemic — se adăpostiră într-un colț și vorbiră despre una, despre alta, mă rog, ca prietenii...

Eu n-o să povestesc aici decît ceea ce mi s-a părut mai interesant din discuția lor.

Degemar întrebă:

— Dar tu de ce ai plecat de acasă?

Și Degemic îi răspunse:

— M-am săturat și eu ca și tine.

— Și tu erai ținut în gură?

— Nu, cum îţi închipui? Eu eram băgat mereu într-un borcan cu dulceaţă. Cînd îmi era lumea mai dragă — hop, în borcanul cu dulceaţă! Brrr! Ce îngrozitor!

— Şi-acum ce ai de gînd să faci? îl descusu mai departe Degemar.

— Cum? Nu ştii?

— Ce să ştiu?

— Nu citeşti ziarele? Nu asculţi radioul? Păi bine, frate, pe ce lume trăieşti?

Degemar lăsă capul în jos, ruşinat.

Degemic continuă, dînd din cap mustrător:

— Cum se poate să nu ştii? Eu credeam că într-acolo te îndrepţi... Şi eu tot acolo merg!

— Unde? înălţă capul, curios, Degemar.

— La conferinţă!

— Ce conferinţă?

— „Conferinţa degetelor amărîte“... Hai repede cu mine! Nu-i departe. Acolo o să ne lămurim ce avem de făcut. Mergi?

— Mai întrebi? Sigur că merg!

Şi plecară.

Eu — după ei!

Cei doi prieteni (şi eu după ei) au ajuns în dreptul unui castel din mijlocul unui parc. Li se deschise poarta castelului şi Degemar şi Degemic intrară.

Ajunsei şi eu în faţa porţii. Apăsai pe clanţă. Poarta era închisă. Ciocănii. Se deschise o ferestruică şi apăru... da! E de necrezut ca şi tot ceea ce vă voi povesti şi de aici încolo...

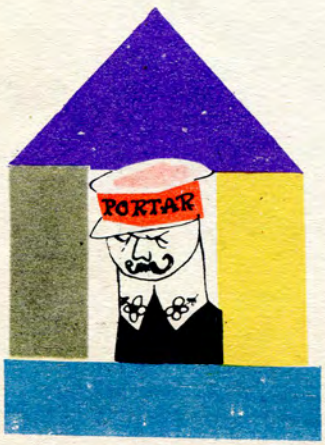

...Se deschise ferestruica şi apăru un deget-portar! El mă măsură încruntat, din tălpi pînă în creştet:

— Dumneavoastră?

— Vreau să intru!

— Am poruncă să nu dau voie decît degetelor. Dumneavoastră sînteţi deget? Nu prea semănaţi...

— Într-adevăr, începui eu să mă bîlbîi, nu prea semăn... Toţi îmi spun, dar ce pot să fac? Mi-e peste putere să mă schimb. Dar crezi oare că aşa nu-mi stă bine?

— Mde...Ştiu şi eu? făcu degetul-portar nu prea convins.

Eu însă nu-l lăsai şi mă pornii să-i dau înainte cu gura ca o moară stricată, deşi se pare că morile stricate mai mult macină prost decît vorbesc mult.

— Trebuie să mă laşi. Nu se poate să mă opreşti. Trebuie! Nu se poate! Nu se poate! Trebuie!

Ca să scape de gura mea, degetul-portar îmi dădu voie să intru.

Coborîi cîteva trepte şi iată-mă într-o sală mare, cu zeci de scaune, şi pe fiecare scaun cîte o mogîldeaţă semănînd cu Degemar şi Degemic. Îi zării şi pe ei, stînd cuminţi în rîndul întîi. Îmi găsii şi eu un loc liber în fund.

Nu trecu mult şi în spatele mesei apăru preşedintele conferinţei.

El începu să vorbească şi vorbi şi vorbi foarte mult, dar eu şi de data aceasta o să vă spun numai ce mi s-a părut mai interesant din cuvîntarea lui:

— Daţi-mi voie să deschid „Conferinţa degetelor amărîte", începu el. Ne-am adunat aici, degete amărîte de toate felurile: degete ţinute în gură; degete mînjite cu cerneală; degete băgate în borcane cu dulceaţă; degete nespălate zile întregi...Eu însumi sînt un deget amărît: fac parte dintre de-

getele care sînt folosite la „tiflă“ — un obicei tare urît despre care nu mă îndoiesc că ați auzit. Ne-am adunat aici ca să ne sfătuim, să luăm o hotărîre și să vedem ce avem de făcut de azi înainte...Cine dorește să ia cuvîntul?

Se ridică un deget de prin mijlocul sălii. Nu mai țin minte cum arăta la înfățișare. Vorbi la început despre viața grea a degetelor aflate în sală și urmă:

— Viața mea e poate cea mai grea. Mi-e rușine să vă spun, dar eu sînt un deget care... care... nu, mi-e rușine...

Președintele îi dădu curaj:

— Spune tot ce ai pe suflet. Sîntem doar între noi. Ce fel de deget ești?

— ...Sînt un deget ținut în nas!

Un murmur greu, apăsător, cuprinse sala:

— Ce grozăvie! zise unul.

— Nemaipomenit! adăugă altul.

— Înfricoșător! Înspăimîntător! Cutremurător!

Și abia tîrziu, cînd murmurul încetă, degetul continuă:

— Da, nu mint, asemenea rușine mi-a fost dat să trăiesc. Dar n-o să mai rabd. Nu mai mă întorc. Asta e hotărîrea mea!

— Nici noi nu ne mai întoarcem!

— Nici noi! Se auziră strigăte de pretutindeni.

Președintele bătu în masă:

— Liniște! Liniște! Cine mai ia cuvîntul?

Se ridică Degemar.

Cînd îl văzui, avui o tresărire și inima începu să-mi bată mai puternic.

— Mă numesc Degemar și sînt, spre rușinea mea, un deget ținut în gură. M-am ho-

tărît greu să plec. Am tot aşteptat — îmi ziceam că, poate-poate, Alexandru tot o să se dezveţe să mă mai sugă. Dar am aşteptat zadarnic. Şi am plecat. Ştiu că n-o să mă pierd. Sînt muncitor, harnic...Sînt gata să fac orice: să apăs o clapă la pian ori la maşina de scris, să trag lîna pe andrele... în sfîrşit, nu mi-e frică de nici o treabă. Numai să nu mai fiu ţinut în gură.

Abia stăteam pe scaunul meu din fundul sălii. Mă gîndeam la Alexandru: „Uite unde a ajuns! Numele lui e rostit cu dispreţ. Şi asta unde? Tocmai la o conferinţă atît de însemnată ca cea a degetelor amărîte!“ Mie, ca tată, îmi crăpa obrazul de ruşine!

Între timp, preşedintele mai dădu cuvîntul şi altora. Fiecare îşi povesti viaţa sa amărîtă şi toţi încheiară hotărîţi să nu se mai întoarcă acasă. (Povestea tristă a două degete de la mîna dreaptă a unui şcolar, care le ridică din minut în minut deasupra capetelor colegilor lui, strigînd: „Ştiu tot! Ştiu tot!“ mă impresionă foarte mult, şi chiar îmi dădură lacrimile...)

Gîndiţi-vă că aţi fi fost în locul meu... Ce făceaţi? Cum întorceaţi degetele din hotărîrea lor! Cum? Spuneţi, cum?

Mă gîndeam, îmi frămîntam mintea, dar nu găseam nimic. Şi totuşi nu aveam inima şi nu aveam dreptul să las să se întîmple o asemenea nenorocire.

Cerui şi eu cuvîntul.

Preşedintele se uită la mine ca la o arătare ciudată:

— Cum de ai ajuns dumneata aici?

Îi istorisii în cîteva cuvinte totul. Mă des-

tăinuii în fața sălii și nu ascunsei nimic.
— Și ce dorești acum? mă întrebă președintele.
— Să-mi dați cuvîntul!
— Poftim!
Eram emoționat, peste măsură de emoționat, dar încercai să mă stăpînesc:
— Dragi degete — începui — am ascultat cuvîntările voastre și vă dau dreptate. V-am înțeles necazurile, suferințele. Dar vreau să vă rog să nu luați o hotărîre pripită. Gîndiți-vă, gîndiți-vă la băieții și fetițele de la care ați plecat...
— Dar ei de ce nu s-au gîndit la noi? îmi strigă cineva.
— De ce nu s-au gîndit? De ce? se năpusti la mine întreaga sală.
— Poate nu și-au dat seama, poate... dar mă oprii pentru că nu știam ce să mai spun. În sală se lăsă o tăcere adîncă.
Degetele priveau spre mine și eu spre ele. Tăceau și ele. Tăceam și eu.
Deodată îmi veni ideea salvatoare. Reîncepui să vorbesc, repede, cu toată puterea mea de convingere.
— Nu plecați! Întoarceți-vă acasă! O să le scriu eu băieților și fetițelor să se poarte cum trebuie cu voi. Vă dau cuvîntul meu de onoare că o să le scriu, chiar azi o să le scriu, și totul o să fie bine. Iau pe garanția mea toți copiii. Eu am mare încredere în ei! Ascultați-mă! Nu plecați! Întoarceți-vă acasă! Dacă n-o să fiți mulțumite, să-mi spuneți mie „cuțu!"
O asemenea cuvîntare, trebuie să recunosc, nu mai ținusem de mult, de prin clasa a treia, cînd am vrut să-l conving pe colegul meu

de bancă să-mi dea cuțitașul lui cu cinci lame în schimbul unei cutiuțe în care aveam o muscă — și m-am mirat grozav că n-a primit... Rezultatul cuvîntării de acum fu însă cel așteptat. Degetele ținură un mic sfat și se hotărîră să se întoarcă acasă. Nu înainte însă de a-mi atrage atenția:

— Ți-ai dat cuvîntul de onoare!

— Ai luat copiii pe garanția ta!

Le dădui încă o dată încredințarea că totul o să fie bine. După plecarea lor, mă așezai la masa președintelui și cu un creion, pe o foaie de hîrtie, mă apucai să scriu acest răvaș:

...CĂTRE:
TOATE FETIȚELE ȘI BĂIEȚII CARE ȚIN DEGETELE ÎN GURĂ, LE MURDĂRESC CU CERNEALĂ, LE BAGĂ ÎN BORCANELE CU DULCEAȚĂ, LE VÎRĂ — PARDON — ÎN NAS. E.T.C... E.T.C... VĂ ROG FOARTE MULT, NU MĂ FACEȚI DE RUȘINE. MI-AM DAT CUVÎNTUL DE ONOARE PENTRU VOI! V-AM LUAT PE GARANȚIA MEA!

Băgai scrisoarea într-un plic — și fuga la poștă s-o trimit pe adresa voastră.

Dacă n-ați primit-o, să știți că s-a întîmplat vreo încurcătură la poștă. Eu n-am nici o vină.

Apoi plecai bucuros spre casă.

Acasă, băiatul meu Alexandru se juca cu cuburile. Mă uitai la mîinile lui. Totul era în ordine. Degemar era la locul său, ca și cum nimica nu s-ar fi întîmplat (sau, cine știe, poate chiar nimica nu se întîmplase).

Intrai în odaia mea și mă așezai din nou la masă.

Vă amintiți încă de la început, copii, că trebuia să vă scriu o poveste. Ei bine, îmi tot frământai mintea, dar nu reușii să vă scriu povestea.

Nu-i nimic. O să vă scriu altă dată...

TREI FLUIERE ŞI ÎNCĂ UNUL

S-au întîlnit odată trei fluiere. Nu ştiu unde, dar pot să mă interesez. Pînă atunci, să zicem că s-au întîlnit într-un parc... sau dacă vreţi: pe o stradă... ori şi mai bine: la o cofetărie...

Primul fluier era al unui miliţian. Cînd sufla în el, se auzea dintr-un capăt în celălalt al bulevardului, şi chiar bătrînul meu motan, care nu prea auzea bine, îşi zburlea mustăţile şi zicea: „Hm! Dacă nu mă înşel a fluierat cineva!“ Al doilea era al unui arbitru de fotbal. Îl auzea tot stadionul, ba şi cei care nu mai găsiseră bilete şi priveau jocul de pe casa vecină. Al treilea era al unui ceferist. Mi se pare că al unui frînar. Şuierul lui îl auzea mecanicul locomotivei, iar dacă locomotiva trecea prin munţi, ecoul o lua razna, ciocnindu-se de stînci şi pierzîndu-se în bărbile brazilor. Şi uite — povestea spune că s-au întîlnit toate trei la o cofetărie. Primul a cerut o îngheţată cu fistic, al doilea o savarină şi al treilea o felie de tort.

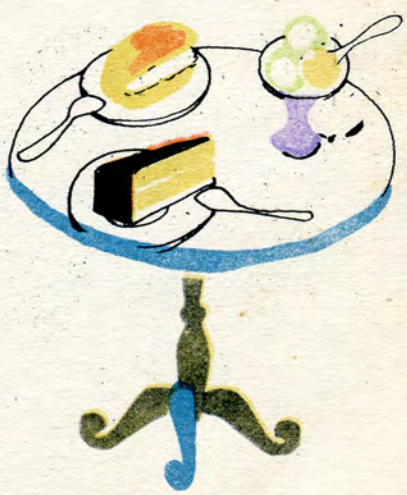

Gustînd din îngheţată, fluierul miliţianului le-a spus:

— Am o treabă grea. Fluier de dimineaţă pînă seara şi uneori nici noaptea nu mă

odihnesc. Nu mă laud, dar pentru treaba pe care o fac, au destui să-mi mulţumească. Odată un camion era să intre într-un tramvai. Am şuierat la timp, şoferul m-a auzit şi a frînat. S-a ales cu nasul julit, dar încolo e sănătos şi voios, ziua cară nisip şi cărămizi pe un şantier, seara se duce la teatru, se dă în vînt după muzica populară, şi-a cumpărat o cravată nouă cu dungi şi citeşte cîte puţin (ca să nu se termine prea repede) o carte grozavă despre pinguini şi balene... Altă dată, o fetiţă voia să treacă strada. Nu s-a uitat că stopul arăta culoarea roşie, şi dacă mai făcea un singur pas, o motocicletă era gata, gata s-o calce. Am şuierat la timp şi acum fetiţa e sănătoasă şi voioasă, învaţă la şcoală să scrie şi să socotească, îi plac gogoşile umplute cu marmeladă, are un pisoi negru pe care îl cheamă Harap Alb şi de două ori pe zi udă grădina cu o stropitoare verde.

Tăind cu linguriţa savarina, fluierul arbitrului le-a spus:

— Şi eu fac treabă bună. Îmi place jocul cinstit şi nu pot să-i sufăr pe cotonogari. Cînd un jucător, în loc să tragă în minge, loveşte piciorul altuia, fluier imediat. Toată lumea ştie atunci ce vreau să spun. Vreau să spun aşa jucătorului cu pricina: „Ascultă, băiete, terenul de fotbal nu-i maidan. Joacă frumos. Dacă uiţi asta, te pedepsesc. Cu mine nu-ţi merge. Ai înţeles?“ Şi pe jucătorii care ating mingea cu mîna îi fluier. Portarul are voie, dar ei nu. Atunci îi opresc şi le spun: „Ascultaţi, băieţi, învăţaţi regulile jocului. Nu poţi să scrii dacă nu ştii literele. Nu poţi să cînţi în orches-

tră dacă nu știi notele. Nici fotbal nu poți să joci dacă nu știi regulile. Învățați-le, că altfel cu mine nu vă merge. Ați înțeles?“ Credeți-mă, nu-i simplu de loc ce fac eu. Apăr cinstea și onoarea în sport. Și treaba asta merită osteneală!

Terminînd felia de tort, fluierul frînarului a sorbit din paharul cu apă și le-a spus:

— Ei, se vede că toți avem ce povesti. N-o să rămîn tocmai eu mai prejos. Frînarul meu are multă treabă și multă răspundere, iar eu îl ajut întotdeauna. Poate că la fotbal se mai întîmplă să se audă un șuierat și atunci cînd nu trebuie, dar la noi, nimeni n-are voie să greșească. La noi totul trebuie să meargă exact, ca un ceasornic. Un șuier lung de-al meu înseamnă pentru mecanic: „Atenție, dă înapoi încet, încet. Peste o clipă tampoanele locomotivei vor întîlni tampoanele unui vagon de marfă...“

Cîteva șuierături scurte de-ale mele înseamnă pentru mecanic: „Atenție, poți să pornești cu toată viteza. Vagoanele sînt legate. Drum bun!“ Treabă complicată, dar parcă nu-i alta mai frumoasă. N-aș schimba-o pentru nimic în lume!

Așa, stînd de vorbă, le-a găsit în cofetărie fluierul unui băiețel. Le-a salutat, s-a așezat la o masă și a cerut vînzătoarei o prăjitură cu fragi. I s-a adus prăjitura, dar n-a apucat să guste din ea, că deodată, pe trei glasuri șuierate, le-a auzit pe cele trei fluiere:

— Am văzut că ne cunoști. Știi ce facem și ce dregem. Am vrea și noi să te cunoaștem. Ia spune-ne: care ți-e treaba?

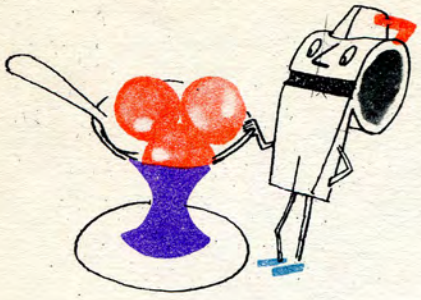

— Păi, le-a răspuns fluierul băiatului, eu... nu fac nimic. Treaba mea cea mai importantă e să... nu fac nimic!

— Atunci înseamnă că trăiești de pomană și degeaba mai faci umbră pămîntului!

— Vi se pare. Așa cum treaba voastră e să fluierați, atunci cînd trebuie, a mea e să nu fluier...

— Greu de priceput...

— Greu, adevărat, dar dacă o să vă lămuresc o să pricepeți. Băieţelul care m-a cumpărat stă într-un bloc, nu în pădure. Are tot felul de vecini. Unul e strungar și învață să ajungă inginer. Altul e brutar, lucrează noaptea și ziua trebuie să se odihnească. O vecină e profesoară și vine acasă cu vrafuri de caiete ale școlarilor pe care le citește. Altă vecină are o fetiță de numai cîteva luni, care trebuie să doarmă mult ca să crească mare. Toți — și strungarul, și brutarul, și profesoara, și fetița — au nevoie de liniște. De aceea, treaba mea cea mai importantă e să... tac! Acum pricepeți?

Nu știu, copii, dacă cele trei fluiere au priceput. Cred că da. Prietenul meu, însă, un scriitor cunoscut peste șapte țări și șapte mări, care se afla atunci în cofetărie și bea o cafea neagră, nici prea dulce, nici prea amară, s-a ridicat repede de la masa lui și din doi pași a fost lîngă fluierul băieţelului.

— Dragul meu, i-a spus emoționat prietenul. Am acasă, în camera unde scriu, un fotoliu minunat... moale... umplut cu puf de la treizeci și trei de rațe și un rățoi, tapisat cu mătase... numai bun pentru băieţelul de care vorbeai... Roagă-l să vină la

mine, să stea pe fotoliu cînd lucrez... să stea și să tacă... să stea și să nu fluiere... Am și eu atîta nevoie de liniște!

— Cu plăcere, i-a răspuns fluierul băiețelului. O să-l rog.

— Și o să vină?

— Negreșit!

Ziua aceea a fost cea mai frumoasă din viața prietenului meu. Oare — mă gîndesc — o să trăiesc și eu vreodată o asemenea zi? Dați-mi speranțe, băieții mei! Lăsați-mă să cred că voi fi încă tînăr cînd această zi minunată își va trimite razele de aur și prin fereastra camerei mele!

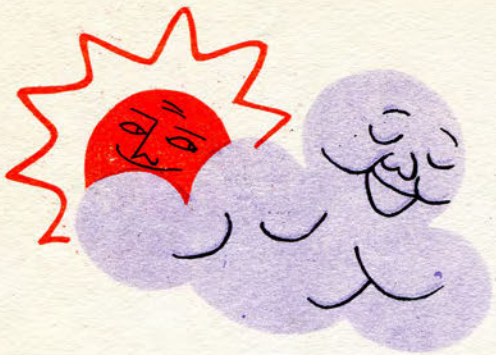

POVESTEA CU BĂIATUL ŞI BLOCUL

Cînd se mută în bloc, băiatul îi strigă de la uşă:

— Bine te-am găsit, blocule!

Dar chiar atunci, deasupra blocului se opri un nor. Venea de departe, trecuse peste cîmpii şi peste rîuri — şi, ca orice drumeţ care face un popas, începu să-şi deşerte sacul cu poveşti. Blocul îl ascultă, îl întrebă de una şi de alta — şi uite-aşa se întîmplă că blocul nu-l auzi pe băiat.

Băiatul aşteptă ca norul să plece şi iar îi strigă:

— Bine te-am găsit, blocule!

Dar chiar atunci, pe acoperişul blocului se lăsă o rîndunea. Venea şi mai de departe decît norul, se avîntase peste ţări şi peste mări, iar sacul ei cu poveşti era, de bună seamă, şi mai plin. Blocul o ascultă, o întrebă de una şi de alta — şi uite aşa se întîmplă că iar nu-l auzi pe băiat.

Băiatul aşteptă ca rîndunelaua să-şi ia zborul şi din nou îi strigă:

— Bine te-am găsit, blocule!

Dar... puteţi să mă credeţi, puteţi să nu mă credeţi, chiar atunci săgetă cerul un avion. Înconjurase întreg pămîntul, văzuse toate cîmpiile şi toate rîurile, toate ţările şi toate

mările, iar cu poveștile lui — ce să mai vorbim? — umplea nu un sac, ci o magazie, ba mai rămîneau și pe afară. Blocul îl ascultă, îl întrebă de una și de alta — și uite-așa se întîmplă că nici acum, nici măcar acum nu-l auzi pe băiat.

Poate că alt băiat și-ar fi spus:

„Ei... asta a fost! Am încercat, nu m-a auzit... gata! Pot să-mi folosesc glasul și la altceva..."

S-ar fi întors apoi cu spatele și ar fi început să cînte:

„Pe străduța noastră
sare-o minge albastră..."

Poate că alt băiat așa ar fi făcut, dar băiatul acesta se gîndi că n-ar strica să mai încerce o dată. Se mai gîndise el astfel și alte ori. De pildă, în ziua cînd se hotărîse să se îmbrace singur. Întîi își pusese cămașa pe dos; apoi își încheiase nasturii strîmb și, în sfîrșit, cînd își pusese cămașa cum trebuie și își încheiase nasturii cum trebuie, se trezise cu amîndouă mîinile în aceeași mînecă. Poate că alt băiat și-ar fi spus: „Ei... asta a fost! Am încercat, n-am putut ...gata! O să mă îmbrace mama." El însă mai încercase o dată și încă o dată — și uite că acum avea șase ani și patru luni, dar încă de la cinci ani fără o lună se îmbrăca singur. Tata îi spunea mereu: „Știi ce-mi place mie la tine? Îmi place că nu te dai bătut. Pe cuvîntul meu — așa îi spunea tata — asta îmi place grozav!" Alți tați, cînd pleacă de acasă, se văicăresc: „Vai! băiețelul meu a rămas singur în curte, a început să plouă și cheia de la ușă am pitit-o sus, pe-o grindă. N-o să ajungă la ea și o să-l facă ploaia ciuciulete..." Eu însă îmi văd de treabă și, dacă îmi vine, fluier...

Știu că tu o să încerci o dată, și încă o dată, și, dacă va fi nevoie, de zece ori, și o să ajungi la cheie. Asta îmi place la tine: că nu te dai bătut. Imi place grozav, pe cuvîntul meu! Așa era băiatul acesta. Eu îl cunosc bine. Da, așa era!

Și pentru că era așa — așteptă ca avionul care trecea pe deasupra blocului să se depărteze și mai strigă o dată:

— Bine te-am găsit, blocule!

Blocul se uită și văzu în fața ușii sale un camion încărcat cu mobilă. Crezu că el, camionul, îi strigase. De aceea îi răspunse:

— Bine te-am găsit, camionule! Parcă te-am mai văzut pe-aici... Nu mi-ai adus tu, acum vreo lună, cînd încă nu eram gata, niște clanțe?

— Vezi-ți de treabă... se uită urît camionul. Dacă n-ai ținere de minte, nu te băga în vorbă... Clanțe! Auzi, clanțe! Eu car mobilă, tovarășe, nu clanțe! Clanțele poți să le izbești și să le trîntești, că nimeni nu-ți cere socoteală! Dar eu tot timpul sînt cu ochii (probabil voia să zică: cu farurile) în patru: să nu zgîrii un dulap, să nu sparg o oglindă... Ce? Tot una-s clanțele cu mobila? Ascultă-mă pe mine: vezi-ți de treabă! Nu te băga în vorbă cînd nu te pricepi!

După cîte îi turui camionul, blocul chibzui că nu putea fi el acela care îi strigase „bine te-am găsit". Nu prea părea camionul bucuros că-l găsește...

Se mai uită blocul și, nu departe de camion, văzu o scară. O scară de lemn care semăna, așa cum stătea înfiptă în pămînt, cu un A de tipar. In clipa aceea auzi:

— Bine te-am găsit, blocule!

Blocului i se năzări că ea, scara, îi strigase. De aceea îi răspunse:

— Bine ai venit, scară! Te ţin minte... Cînd a venit să-mi zugrăvească odăile, un meşter s-a cocoţat pe tine, nu-i aşa?

— Ba, nu-i de loc aşa... se oţărî scara. Eu sînt a unui electrician! Dar poate că pentru tine electrician sau zugrav e totuna... Ei, află că pentru mine nu-i. Mie îmi plac becurile, şi sîrmele, şi cleştii, şi şurubelniţele... O fi făcînd treabă bună şi bidineaua, dar eu n-am ce împărţi cu ea. Iar dacă te mai trezeşti vorbind ce nu ştii... n-am de împărţit nimic nici cu tine! E limpede?

Da, pentru bloc era cît se poate de limpede. Nici scara nu-i strigase „bine te-am găsit". Cine ştie? O fi întîrziat electricianul ei sau s-a întîmplat altceva că nu prea era în toane bune. „Mă rog, fiecare cu ale lui — îşi zise blocul — dar, la urma-urmei, cine mi-a dat bineţe?"

Băiatul nu-şi pierduse răbdarea. Şi de ce şi-ar fi pierdut-o? Se muta în blocul ăsta, ştia că va trăi aici ani şi ani de zile. Nu putea să intre pe uşa lui aşa, fără să se cunoască, fără un cuvînt bun. Mai strigă o dată:

— Bine te-am găsit, blocule!

— Bine-ai venit, macara! îi răspunse blocul unei macarale pe care o trăgea un tractor, crezînd, firește, că macaraua îi strigase. Te ştiu... mi-amintesc de tine... Tu mi-ai ridicat nişte uşi pînă la etajul al şaptelea. Eşti o gospodină pricepută. Da, ia spune: ce treburi mai ai pe aici? Ţi-a mai rămas ceva de făcut?

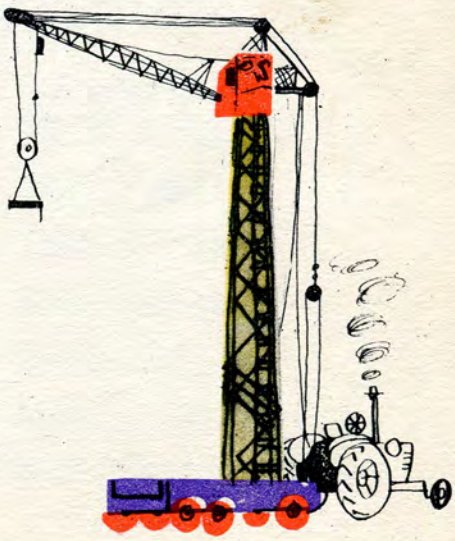

—Mda... pufni macaraua... mi-a mai rămas un cuvinţel pentru tine: dacă nu te pricepi, stai şi ascultă pe alţii! Nu numai nişte uşi

ţi-am ridicat, ci pe tine în întregime, pe tine cît eşti de înalt, te-am ridicat eu. Fiecare perete, fiecare uşă, fiecare fereastră... Numai pentru „nişte uşi“, află, frăţioare, că nu veneam eu!

Nu apucă însă macaraua să spună tot ce avea de spus că, pe neaşteptate, se stîrni vîntul. Un vînt neastîmpărat, gata în orice clipă să facă o trăsnaie. Se învîrti în jurul blocului, ţipînd cît îl ţinea gura:

— O să-ţi sparg un geam! Şi o să-ţi rup copăcelul! Şi toată curtea o să ţi-o umplu cu frunze şi cu hîrtii!

Băiatul văzu un geam deschis care se zbătea gata-gata să se spargă. Alergă şi-l închise. Apoi găsi un băţ şi fugi la copăcel.

Înfipse băţul în pămînt şi legă cu batista copăcelul de el. Numai frunzele şi hîrtiile nu le putu opri să năpădească curtea. Dar cînd vîntul se potoli, luă o mătură şi le strînse pe toate într-un colţ.

După ce sfîrşi treaba, băiatul ridică ochii spre bloc şi vru să-i mai strige o dată: „Bine te-am găsit, blocule!“.

Blocul însă i-o luă înainte şi băiatul auzi vocea lui puternică răsunînd peste toată strada:

— Bine ai venit, băiete!

Băiatul rîse şi intră.

Acum nimic nu-l mai oprea! Acum se cunoşteau!

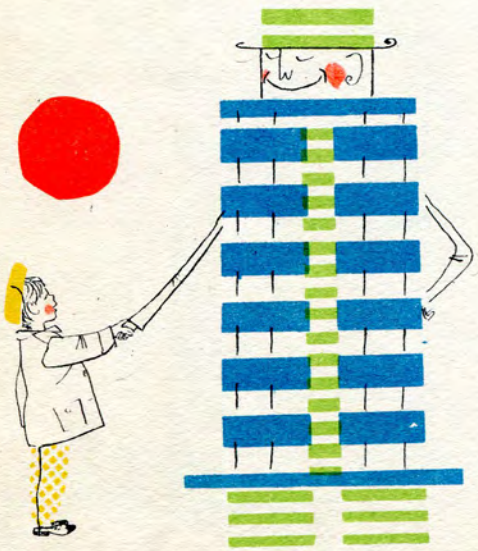

IN PĂDURE TOATE-S BUNE, NUMAI CROITORII SINT PROȘTI

Eu, copii, locuiesc vara în pădure. Mă simt atît de bine, încît aș rămîne aici și iarna, dar, din păcate, sînt cam friguros și — precum știți — în pădure nu-s sobe, nici calorifere, iar de radiatoare electrice încă nici nu poate fi vorba...

Vara, în pădure, toate-s bune, numai croitorii sînt proști. Foarte proști. Nu vi-i recomand, copii!

Ce am pățit cu ei o să spun și nepoților. Dar pentru că, deocamdată, n-am nepoți, o să vă spun vouă.

Ascultați!

... Se apropia ziua băiatului meu, Alexandru. Împlinea cinci ani. Încă din primăvară îi făgăduisem o haină nouă. Acum aveam prilejul să-mi țin cuvîntul.

Cineva m-a îndreptat spre croitoria „La cei cinci mari meșteri croitori".

Am deschis ușa prăvăliei și am dat bună ziua.

— Bună ziua! mi-a răspuns meșterul arici.

— Vă salut, s-a ridicat meșterul lup.

— Să trăiți! s-a aplecat meșterul urs.

— Poftiți, poftiți... m-a îmbiat meșterul iepure.

— Luați loc! mi-a arătat un scaun meșterul bursuc.

Şi pe urmă toţi meşterii în cor:
— Cu ce vă putem servi?
M-am aşezat pe scaun şi i-am întrebat:
—Ştiţi să faceţi haine?
Cei cinci meşteri croitori mi-au răspuns într-un glas:
— Ştim!
Ariciul:
— Cele mai frumoase haine!
Lupul:
— Şi cele mai trainice!
Ursul:
— Fără probe!
Iepurele:
— Şi fără cusur!
Bursucul:
— Ieftin!
Apoi toţi cei cinci meşteri deodată:
— Cum nu s-au mai văzut!
— Foarte bine, foarte bine... am zis. Atunci vă rog să-mi faceţi o haină pentru băiatul meu, Alexandru.
— Cum să fie?
— Păi... ştiu eu cum să fie? Să fie cum aţi spus: frumoasă şi trainică.
Fără probe şi fără cusur.
Ieftină...
Apoi să aibă de toate... Şi guler...
— Eu sînt cel mai mare meşter gulerar! a sărit ariciul.
— Să aibă şi buzunare...
— Eu sînt cel mai mare meşter buzunărar! a sărit lupul.
— Să aibă mîneci lungi...
— Eu sînt cel mai mare meşter mînecar! a sărit ursul.
— Să nu-i lipsească nasturii...

— Eu sînt cel mai mare meșter năsturar! a sărit iepurele.
— Cu căptușeală...
— Eu sînt cel mai mare meșter căptușar! a sărit bursucul.
Și pe urmă toți cinci împreună:
— Noi sîntem cei mai mari meșteri croitori!
Am ales stofa, le-am dat măsura lui Alexandru, ne-am înțeles asupra prețului.
—Mîine în zori ne apucăm de lucru! mi-au spus într-un glas meșterii croitori.
Și am plecat.
Se înnsera.
Pădurea se pregătea de culcare.
Ajuns acasă, am mîncat o plăcintă cu ciuperci, am băut un ceai de mure și m-am trîntit pe patul moale de mușchi...
Dar nu puteam dormi. Mă gîndeam, copii, la haina lui Alexandru. Oare n-am uitat nimic să le spun celor cinci meșteri croitori? Oare or să facă haina așa cum îi place lui Alexandru? Gulerul o să fie așa cum îi place? Și buzunarele, și mînecile, și nasturii așa cum îi plac? Dar căptușeala or s-o facă așa cum îi place? Eu le-am spus doar să facă, dar cum să facă așa ca să-i placă lui Alexandru nu le-am spus.
E o lipsă. De, mai am și lipsuri... Pe aceasta însă trebuie să mi-o îndrept.
M-am sculat și am pornit din nou spre croitorie.
Dar la croitorie nu mai era nici unul din cei cinci meșteri croitori. Nici ariciul-gulerarul, nici lupul-buzunărarul, nici ursul-mînecarul, nici iepurele-năsturarul, nici bursucul-căptușarul.

Nu era nimeni, sau cum se spune, „sufla vîntul". Numai că, în seara aceea nu sufla nici vîntul...

Plecaseră toţi la casele lor.

Ariciul-gulerarul stătea la răsărit.

Lupul-buzunărarul la apus.

Ursul-mînecarul la miazănoapte.

Iepurele-năsturarul la miazăzi.

Iar bursucul-căptuşarul chiar în mijlocul pădurii.

Am plecat spre răsărit.

L-am trezit din somn pe ariciul-gulerar şi l-am întrebat:

— Ştii să faci gulere?

— Cele mai frumoase gulere!

— Dar cum îi plac lui Alexandru, ştii?

— Cum îi plac?

—Aşa: să fie gulere ca toate gulerele, numai că pe deasupra să mai poată fi ţinute şi în gură...

Ariciul gulerar mi-a răspuns:

—Asemenea gulere nu ştiu să fac! şi s-a întors pe partea cealaltă.

Am plecat apoi spre apus. L-am trezit din somn pe lupul-buzunărar şi l-am întrebat.

—Ştii să faci buzunare?

— Cele mai practice buzunare!

—Dar cum îi plac lui Alexandru, ştii?

—Cum îi plac?

— Aşa: să fie buzunare ca toate buzunarele, dar să încapă în ele:

un dop
şi-o crenguţă de plop,
un boţ de chit
şi-un lanţ de cuţit,
o castană
şi-o toartă de cană,
o ascuţitoare

și-un cap de lumînare,
o sticluță
și-un capac de cutiuță,
o peniță
și-o coadă de linguriță,
un dinte căzut
și-un bob de năut,
apoi...
— Stai, stai! mi-a strigat lupul-buzunărar. Asemenea buzunare nu știu să fac!
Și mi-a arătat ușa.
Am alergat spre miazănoapte.
L-am trezit din somn pe ursul-mînecar și l-am întrebat:
— Știi să faci mîneci?
— Tot felul de mîneci!
— Dar cum îi plac lui Alexandru, știi?
— Cum îi plac?
— Așa: să fie mîneci ca toate mînecile, dar cînd stă băiatul la masă, să-i poată intra mînecile în supă...
Ursul mînecar mi-a răspuns:
— Asemenea mîneci nu știu să fac!
Și m-a poftit să-l las să doarmă, că-i obosit.
Am luat-o la fugă spre miazăzi.
L-am trezit din somn pe iepurele-năsturar și l-am întrebat:
— Știi să coși nasturi?
— Să țină o sută de ani!
— Dar cum îi plac lui Alexandru, știi?
— Cum îi plac?
— Așa: să coși nasturii ca toți nasturii, numai ca să-i poată scoate, și să se joace cu ei „la perete"...
Iepurele-năsturar mi-a răspuns:
— Asemenea nasturi nu știu să cos!

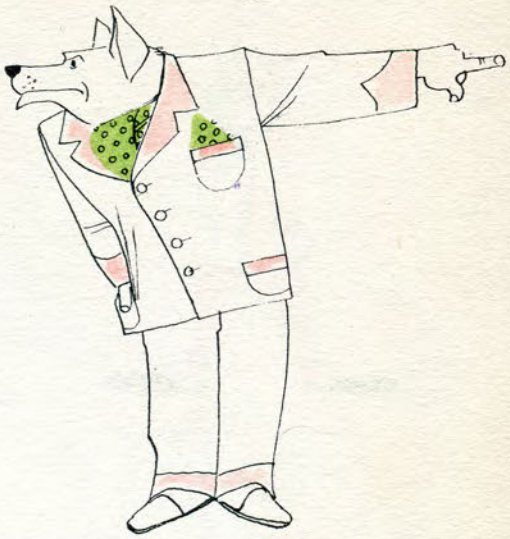

Și s-a uitat așa de urît la mine, că am plecat imediat.

Și am plecat spre mijlocul pădurii.

Aici l-am trezit din somn pe bursucul-căptușar și l-am întrebat:

— Știi să faci căptușeli?

— Cum nu mai știe nimeni!

— Dar căptușeală cum îi place lui Alexandru, știi?

— Cum îi place?

— Așa: să fie căptușeala ca toate căptușelile, numai că de cîte ori se murdărește băiatul pe mîini cu magiun, cu cerneală, cu noroi, să se poată șterge pe căptușeală.

Bursucul-căptușar mi-a răspuns:

— Asemenea căptușeală nu știu să fac!

Și mi-a trîntit ușa în nas.

Înfuriat, m-am dus acasă și le-am scris croitorilor aceste rînduri:

„NU MAI COMAND HAINA LUI ALEXANDRU LA VOI.
VĂ SOCOTIȚI MARI MEȘTERI CROITORI. DAR SÎNTEȚI TOȚI CINCI NIȘTE PROȘTI.
NU VĂ SALUT".

Iată pățania mea, copii. Iată cum a rămas băiatul meu Alexandru fără haină nouă.

Păcat!

PĂREREA MEA ȘI A CROCODILULUI-TATĂ

Părerea mea — dacă vreți s-o ascultați — este: „Toți copiii mici, fetițe și băieți, blonzi, castanii sau bruneți, cu ochi albaștri, negri, căprui sau verzi, cu nas lunguieț, potrivit sau cîrn, din grupa mică, mijlocie, sau mare, — toți, dar absolut toți, trebuie să se culce seara la ora opt."

Asta-i părerea mea!

Și eu, copii, am bătut multe drumuri, am văzut multe și am auzit multe. Ca să mă credeți, e destul să stați de vorbă cu cizmarul meu. El o să vă spună că din cauza drumurilor am rupt numai pînă acum 99 perechi de ghete, 66 perechi de pantofi și 33 perechi de sandale. Noroc că nu port șoșoni și nici galoși că altfel nu știu cum mai ieșeam la socoteală.

Ei bine, în călătoriile mele am trecut și printr-o țară care, așa cum aveți voi nume, are și ea unul.

Dacă o întrebi:

— Cum te cheamă?

Ea îți răspunde foarte politicos:

— Mă numesc Congo.

De aici pînă în Congo e foarte departe. E tot atît de departe cît și din Congo pînă aici, dar pentru că povestea asta s-a petre-

cut acolo, eu nu mă uit la depărtare şi v-o spun.

Trăia în Congo o familie de crocodili. Tatăl-crocodil, mama-crocodil şi băieţelul-crocodil. Tatăl-crocodil îi spunea adesea băieţelului-crocodil.

— Părerea mea este ca toţi crocodilii mici, fetiţe şi băieţi; verzi, cafenii sau fumurii; cu solzi ascuţiţi, potriviţi sau bonţi, cu coadă mică, mijlocie sau mare — toţi, dar absolut toţi, trebuie să se culce seara, la ora opt.

Băieţelului-crocodil puţin îi păsa însă de părerea tatălui-crocodil. El făcea ce făcea şi se culca tîrziu, mult după ora opt, chiar după ora nouă. (Auziţi, copii; chiar după ora 9! Nemaipomenit...), iar a doua zi de dimineaţă mama-crocodil trebuia să-l tragă de coadă ca să se scoale.

Intr-o zi, cînd tatăl-crocodil îl întrebă:

— Cînd o să binevoieşti să te culci la ora opt?

Băieţelul-crocodil răspunse:

— Cînd o să-mi cumperi un ceas. Acum nu ştiu cînd e ora opt. De aceea mă culc mai tîrziu.

Se sfătuiră şi se chibzuiră tatăl-crocodil şi mama-crocodil şi cumpărară de la ceasornicarul-crocodil un ceas. La noi s-ar numi ceas de mînă, dar la crocodili, pentru că n-au mîini, se cheamă ceas de coadă...

Dar băieţelul-crocodil se uită la ceas şi se strîmbă:

— E prea mic. N-o să văd cînd e ora opt...

Se sfătuiră şi se chibzuiră iar tatăl-crocodil şi mama-crocodil şi cumpărară de la ceasornicarul-crocodil un ceas mai mare. La noi s-ar numi ceas deşteptător, dar la croco-

dili, pentru că ei se pot trezi și singuri, se cheamă ceas de culcat.

Nu-i plăcu însă nici acest ceas băiețelului-crocodil.

— Tot prea mic e. Tot n-o să văd cînd e ora opt.

Și iar se sfătuiră și se chibzuiră tatăl-crocodil cu mama-crocodil și iar se duseră la ceasornicarul-crocodil.

— Dă-ne cel mai mare ceas. Cu limbile cele mai lungi.

Și ceasornicarul-crocodil le dădu cel mai mare ceas, cu limbile cele mai lungi.

Cu chiu, cu vai, cărară ceasul pînă acasă. Cînd îl văzu, băiețelul-crocodil vru să spună și de data aceasta că ceasul încă nu-i destul de mare. Începu să spună:

— Și acesta e...

Dar cum era fix ora opt, minutarul lung al ceasului mare îl apucă pe băiețelul-crocodil de fundul pantalonilor și-l aruncă în pat. Apoi ceasul bătu de opt ori.

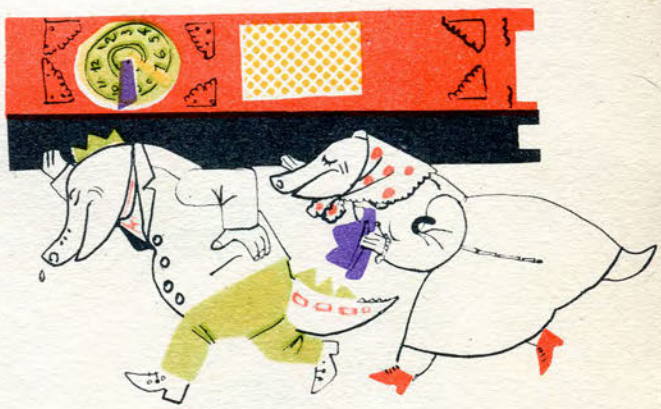

La prima bătaie băiețelul-crocodil se întrebă: „Ce-a fost asta? Cine m-a aruncat?“

La a doua bătaie se dumeri:

„Ceasul.“

La a treia își zise:

„Îi arăt eu lui!“

La a patra:

„Dar dacă mă mai aruncă o dată?“

La a cincea:

„Nu trebuie să mă pun cu el.“

La a șasea:

„Dar ce-ar fi dacă m-aș culca?“

La a șaptea:

„Chiar o să mă culc!“

Iar la a opta:

Băieţelul-crocodil adormi şi nu se mai trezi pînă dimineaţă. Ştiu, copii, povestea asta nu se poate petrece la noi, pentru că la noi nu sînt crocodili.

Totuşi eu rămîn la părerea mea şi a crocodilului-tată!

DRUMEȚUL ÎNȚELEPT

În dimineața aceea de decembrie băiatul n-a întîrziat la școală.

În dimineața aceea de decembrie n-a întîrziat la școală tocmai băiatul care intra întotdeauna primul în clasă și cel dintîi clopoțel îl găsea în banca lui, a doua — dacă nu mă înșel — sau a treia de lîngă fereastră.

Pe scurt — veți spune — în dimineața aceea de decembrie nu s-a petrecut nimic neobișnuit.

Aveți dreptate. Dar, vedeți, mie îmi plac și poveștile obișnuite. Ca asta, de pildă...

Cu o jumătate de an în urmă, într-o dimineață de iulie, băiatul s-a trezit cu un necaz. A visat ceva frumos, ceva nespus de frumos. Se făcea că nu mai avea șapte ani, ci de trei ori pe-atîta și nu mai era în vacanță, în casa bunicilor, ci, îmbrăcat într-un costum nou-nouț de cosmonaut, aștepta în cabina rachetei să pornească ... să pornească... Ei, tocmai de aici i se trăgea supărarea: chiar în clipa cînd trebuia să i se comunice către ce stea avea să pornească — s-a trezit. A deschis ochii și a dat de covorașul înflorat prins de peretele alb al odăii — a deschis ochii și a simțit parfumul zmeurei pe care

de cu seară o lăsase bunica pe masă, într-un vas smălțuit. Costumul nou-nouț de cosmonaut dispăruse și îi luase locul cămașa de noapte, dispăruse și generalul care trebuia să-i comunice încotro avea misiunea să zboare, și în fața lui apăruse bunicul, despre care toată lumea știe că făcuse armata la cavalerie și o terminase cu gradul de căprar.

—Bunicule, a oftat băiatul, de ce m-ai trezit tocmai acum? Visam ceva atît de frumos...

—Te-ai trezit singur, i-a spus bunicul. Hai, închide ochii și caută să-ți continui visul. Încearcă să visezi mai departe...

— Dar crezi că o să pot?

— Încearcă.

— Nu. Degeaba. Sînt treaz. Nu mai pot adormi...

Și băiatul s-a ridicat în capul oaselor, gata să sară din pat.

Bunicul s-a așezat lîngă el! A început să-l mîngîie ușurel pe creștet:

— Cînd eram ca tine și visam ceva frumos, eram și eu tare necăjit dacă mă trezeam din vis... Odată, țin minte, am visat că eram școlar, că aveam trăistuță cu cărți, că aveam ghete și țopăiam cu ele prin zăpadă, fericit că mă duc la școală... că undeva, într-o bancă, e locul meu, mic, mititel, un locușor cît să încapă o furincă — doar al meu, așteptîndu-mă pe mine... Cînd m-am trezit, tocmai trebuia să intre învățătorul și eu voiam să mă ridic în picioare, să-i dau bună dimineața și să-i spun că știu să citesc și să scriu... că pe „o“ îl fac rotund, întocmai ca pe o minge, și nici plopul nu-i mai drept ca „i“-ul meu... Îmi venea să plîng că m-am trezit tocmai atunci. N-aveam trăis-

tuţă cu cărţi, n-aveam ghete, împlineam opt ani şi încă nu mergeam la şcoală... Vara păzeam raţele boierului şi iarna, din zori şi pînă se întuneca, împleteam rogojini şi coşuri din papură... În odaie era frig şi geamul îngheţat. Şi atunci am închis din nou ochii şi am încercat să-mi duc visul pînă la capăt. Şi-am izbutit... Învăţătorul a intrat în clasă, m-a scos la tablă şi eu am scris repede, pe nerăsuflate, o mie de cuvinte, care mai scurte, care mai lungi, şi toate la un loc cu puncte şi cu virgule, parcă făceau o poezie, cea mai minunată poezie din lume... De aceea îţi spun: hai, e încă devreme... Închide ochii şi încearcă să visezi mai departe...

Şi bunicul a împins uşurel capul băiatului pe pernă şi, tiptil, a ieşit din odaie.

Asta s-a întîmplat cu o jumătate de an în urmă, într-o dimineaţă de iulie.

Vacanţa s-a sfîrşit, băiatul a început şcoala. A trecut septembrie, şi octombrie, şi noiembrie.

Într-o zi de decembrie, ieşind de la şcoală, băiatul a zărit sus, pe o schelă, un zidar. Era tînăr, poate că n-avea nici optsprezece ani, dar lucra iute şi cînta strașnic, iar lîngă el flutura un steguleţ roşu care spunea tuturor trecătorilor: „Aici lucrează un zidar renumit. Un om cu mîini de aur!“ Băiatul s-a oprit să-l privească. S-a oprit pentru o clipă, dar nu şi-a dat seama cît de repede a trecut timpul şi iată că s-a scurs aproape un ceas, iar el se afla tot acolo, uitîndu-se şi repetîndu-şi în gînd mereu acelaşi şi acelaşi lucru: „Cînd o să fiu mare o să mă fac zidar! Tot atît de iute o să lucrez şi eu şi

tot atît de strașnic o să cînt și eu, iar lîngă mine să fluture steguleţul roșu, ca o pasăre cu pene de foc, atrăgînd toate privirile".

Cînd zidarul a coborît de pe schelă, băiatul încă nu plecase.

— Îţi place? l-a întrebat tînărul cu mîini de aur.

— Mult.

— Ai vrea să ajungi și tu ca mine?

— Aș vrea.

— Și chiar să mă întreci?

— Chiar!

— Visează atunci, visează mereu la clipa asta. O să vină, o s-o trăiești cu siguranţă!

Tînărul a plecat și deodată, în urma lui, parcă toată zăpada lui decembrie s-a topit, norii s-au destrămat și, mîngîiată de un soare cald și blînd, a răsărit o dimineaţă de iulie, răspîndind în jur un parfum puternic de zmeură proaspătă. Băiatul și-a amintit de povestea bunicului!...

În noaptea aceea a visat că se află pe cea mai înaltă schelă, la o înălţime ameţitoare, de unde întreg orașul se vede mic, atît cît să-l ţii în palmă. A visat că e zidar și că mîinile lui de aur ridică un bloc turn, mai înalt și mai strălucitor decît toate celelalte. Dar abia în clipa cînd cineva venea spre el... poate ca să-i dăruiască mult aștep-tatul steguleţ roșu sau poate ca să-i aducă ziarul în care a apărut poza lui... a sunat ceasul și s-a trezit.

O clipă, a văzut pe fereastră castanul zgri-bulit, cu crengile goale și un crîmpei de cer mohorît. Dar în clipa următoare, cren-gile castanului s-au umplut de frunze și de flori, norii s-au risipit, descoperind un cer

albastru, de iulie, care vestea o dimineață înmiresmată de parfumul zmeurei. Băiatul și-a amintit din nou de povestea bunicului!
Numai că — așa cum poate că nu vă așteptați — el n-a mai încercat să adoarmă, ci s-a sculat, s-a spălat și s-a îmbrăcat și cel dintîi clopoțel al școlii l-a găsit în banca lui, a doua — dacă nu mă înșel — sau a treia de lîngă fereastră. Pentru că visul băiatului nu-i unul de noapte, care se destramă o dată cu zorile. Nu trebuie să adormi din nou ca să-l duci pînă la capăt. E un vis cu ochii deschiși, unul care se împlinește cu siguranță. Acum — ce-i drept e drept, pînă își va vedea visul înfăptuit, băiatul va avea de străbătut un drum lung... Și, poate, de asta nu s-a mai culcat: n-a vrut să întîrzie nici o zi, nici un ceas, nici o clipă, știa că drumul lui lung începea în dimineața aceea și el era un drumeț înțelept!

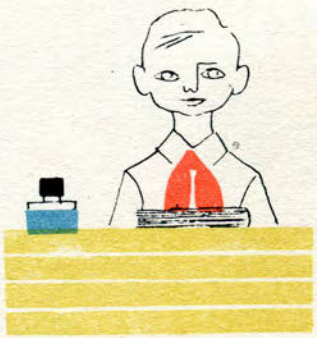

— Încotro? mă opri un prieten, întîlnindu-mă pe stradă, în ajun de Anul nou.

— La piață. Să cumpăr un brăduț.

— Tu? (Făcu o mutră uluită.) Tu să cumperi un brăduț?

— Eu... Ce-i de mirare?

— Mai întrebi? Doar toată lumea știe că scriitorii nu-și cumpără brazi de Anul nou. Drept răsplată pentru poveștile lor despre pădure, de Anul nou, brazii vin ei singuri la scriitori...

— Crezi? (Eu nu credeam.)

— Sînt sigur. Vin negreșit! Și vin gata împodobiți: cu globuri, cu steluțe, cu lumînări și artificii aprinse. Întoarce-te acasă, fericitule! Așteaptă să-ți vină brăduțul!

Împins de spate, mai mult de nevoie decît de voie, „fericitul“ — adică eu! — mă întorsei acasă. Eram convins, așa cum nu încape îndoială, sînteți și voi convinși, copii, că voi petrece Anul nou fără brăduț împodobit. Unde s-a mai pomenit ca un brăduț să vină el însuși la cineva și să-i spună: „Iată-mă! Am sosit! Sînt brăduțul tău de Anul nou! Bună seara! Ce părere ai despre globurile mele? Și clopoțeii — ce spui de ei? I-auzi-i

cum sună! Să știi că în coșulețe sînt bomboane din acelea care îți plac ție... Nici prea dulci și nici prea acre, un pic dulci și un pic acrișoare... Nu te sfii: servește-te!"

Și cum o asemenea întîmplare nu s-a mai pomenit nicăieri, amărît îmi făcui patul și mă culcai.

Mai eram încă treaz, ori poate adormisem, nu mai țin minte, cînd zbîrnîi telefonul. Ridicai receptorul:

— Alo! Cine-i, vă rog ?

— Portarul blocului. La poartă e cineva care vrea să urce la dumneata.

— Și de ce nu-i dai drumul?

— Mi-e teamă...

— Teamă?! Nu înțeleg.

— Păi, cum să spun? La dumneata vrea să urce un brăduț!

— Un... ce? (Nu auzii bine.) Un căluț?

— Nu, nu căluț. A venit un brăduț.

— Brăduț? țipai. Brăduț de Anul nou? (Simțeam că se învîrte camera cu mine.) Brăduț cu globuri, cu steluțe, cu lumînări și artificii aprinse?

— Întocmai. De asta și spuneam că mi-e teamă... Dacă nu-i atent și aprinde ceva...

— O să fie! Te rog, lasă-l să urce! Îl aștept cu atîta nerăbdare!

Sării din pat și abia apucai să-mi îmbrac halatul că mă trezii cu brăduțul în casă.

— Iată-mă! Am sosit! Sînt brăduțul tău de Anul nou! Bună seara! Ce părere ai despre globurile mele? Și clopoțeii... ce spui de ei? I-auzi-i cum sună! Să știi că în coșulețe sînt bomboane din acele care îți plac ție: nici prea dulci și nici prea acre, un pic dulci

și un pic acrișoare... Nu te sfii: servește-te! Eram de-a dreptul uimit. Totul se întîmpla întocmai cum credeam că e cu neputință. De bucurie, parcă pluteam. Dar cum nu sînt obișnuit să mă bucur de unul singur — îi spusei brăduțului:

— Trebuie neapărat să chem în jurul tău și cîțiva copii. Cît mai mulți. Cîți încap în casă. Să cînte, să spună poezii, să danseze...

— Cheamă-i! încuviință brăduțul. Și ca serbării să nu-i lipsească nimic, cînd se vor stinge toate luminile din casă și vor arde numai lumînările și artificiile mele, ce spui? N-ar fi bine să vină și Moș Gerilă?

— Ar fi strașnic, dar nu l-am anunțat din timp și s-ar putea să nu vină. E un bătrîn foarte cumsecade Moș Gerilă ăsta, însă dacă vrei să-ți fie oaspete, trebuie să-l anunți din timp. Altfel, cine știe pe unde se încurcă. De! E invitat în atîtea locuri! Îi e greu și lui să se împartă...

— Atunci, se gîndi nițel brăduțul, fii chiar tu Moș Gerilă!

— Eu? De unde și pînă unde tocmai eu? N-am nici mantie, nici sac!...

Brăduțul nu se dădu bătut!

— Să ne gîndim de unde am putea face rost... Ți-ar trebui o mantie roșie, roșie ca focul, cu nasturi galbeni, galbeni ca frunza de toamnă și un sac, un sac...

— ... ca toți sacii! îi scurtai vorba. Să nu fim pretențioși! Numai că nu văd (și asta îmi convenea de minune) de unde am putea face rost...

— O să încerc eu, auzii deodată o voce cam răgușită (citiți: „ruginită" — o să vedeți de ce). Scuză-mă că intru în vorbă nepoftit.

Sînt șoferul camionului pe care l-ai dăruit mai de mult băieților tăi. O să încerc eu să vă fac rost de mantie și de sac...

— Iar eu, ajutorul de șofer, o să-l întovărășesc, auzii altă voce răgușită (citiți tot: „ruginită" — o să vedeți de ce).

Mă uitai prin cameră și lîngă un picior al patului văzui camionul, iar în cabina camionului pe șofer și pe ajutorul său.

— Sînteți prea drăguți, le răspunsei. Știu însă că dintr-o regretabilă neatenție a băieților mei, astă-toamnă ați fost uitați afară în ploaie și ați cam ruginit... (Acum vedeți, copii, de ce!)

— A! făcu șoferul. Un simplu guturai. Am rămas doar cu o mică răgușeală. Altceva nimic. Camionul e în bună stare și sîntem gata de drum. Îți găsim noi o mantie roșie, roșie ca focul, cu nasturi galbeni, galbeni ca frunza de toamnă și un sac...

— ... un sac ca toți sacii. Să nu fim pretențioși! îmi repetă vorbele brăduțul.

Ce era să fac? Nu mai puteam da înapoi. Răsucii cheia camionului și urai conducătorilor săi drum bun.

... Cele ce s-au petrecut după plecarea camionului, le istorisesc redînd întocmai povestirea de mai tîrziu a șoferului și a ajutorului său.

Ascultați:

Camionul ieși pe poartă, adică, mai bine spus, strecurîndu-se pe sub poarta închisă la ora aceea. Curînd, se pierdu printre celelalte mașini ale străzii.

— Unde mergem mai întîi? întrebă ajutorul de șofer, în timp ce la o răscruce așteptau să se schimbe stopul.

— Mergem să găsim mantia roşie, roşie, ca focul. Eu m-am gîndit aşa: dacă trebuie să fie roşie ca focul, cel mai nimerit ar fi să mergem la oţelărie. Ca focul, într-adevăr ca focul, numai acolo putem găsi ceva ca lumea. Unde mai pui că avem şi un prieten la oţelărie!

— Da, aşa e! se bucură ajutorul de şofer. Bine zici: avem un prieten acolo. Un tînăr care a lucrat la fabrica de jucării... îl ţin minte. L-a atras munca de topitor şi acum lucrează la oţelărie. Bun băiat, destoinic!

— Şi inimos! Sînt sigur că o să ne ajute.

Cîteva minute mai tîrziu ajunseră la oţelărie. Întîlnirea cu tînărul oţelar se petrecu întocmai cum se aşteptau şoferul şi ajutorul său. După un schimb de cuvinte prieteneşti din care n-au lipsit „Ce-aţi mai făcut?", „Cum o duceţi?", „Ce mai e nou?", mă rog, ca între oameni care nu s-au mai văzut de mult, şoferul spuse:

— Am venit să te rugăm ceva. Avem nevoie de o mantie roşie, roşie ca focul. Ca focul din cuptorul la care lucrezi tu.

— Dar pentru ce vă trebuie? întrebă oţelarul.

— Pentru un Moş Gerilă.

— Cum? Pentru un Moş Gerilă? Am auzit oare bine? Şi asta acum îmi cereţi? Acum? De ce n-aţi venit de Anul nou?

— Păi, credeam că am venit la timp. Azi e doar ajunul Anului nou!...

Tînărul oţelar zîmbi:

— O fi, dar nu la noi, nu la uzina noastră. Cu mai bine de o lună în urmă, cînd am îndeplinit planul pe anul acesta, noi am sărbătorit Anul nou. Acum uzina noastră aşteaptă să vină primăvara. V-aţi trezit cam

tîrziu, cam tîrziu... La noi anul nu ţine douăsprezece luni. Muncim bine, dar muncim şi repede. Nici n-a apucat toamna să plece, că la noi a şi venit Anul nou. Mda, v-aţi trezit cam tîrziu...

— Şi acum nu se mai poate face nimic?

— Ba, pentru nişte prieteni buni ca voi, o să încerc. O să aveţi mantia care vă trebuie!

— Roşie, roşie ca focul?

— Se înţelege. Ca focul! Ca oţelul din cuptorul încins! Îndată e gata o şarjă.

Şoferul şi ajutorul său nu aşteptară prea mult. Cînd şarja fu gata, tînărul oţelar le dărui mantia.

— Frumoasă-i! N-am ce zice! o admiră ajutorul de şofer. Acum însă unde găsim nasturi pentru ea? Nasturi galbeni, galbeni ca frunza de toamnă...

— Ştiu eu un loc, spuse şoferul. Cu toată viteza înainte!

Camionul o porni iar la drum, pierzîndu-se în forfota străzilor. Nu trecu mult şi şoferul opri în dreptul unei case. Era o casă obişnuită, în mijlocul unei curţi, dar cînd se uită mai bine ajutorul de şofer rămase înmărmurit:

— Nemaipomenit! rosti el. Una ca asta nu mi-aş fi închipuit.

Pretutindeni e iarnă, pe străzi s-a aşezat zăpada, în curţi copiii fac derdeluşuri şi se dau cu săniuţa... numai aici, în curtea asta, mai e încă toamnă! Copacii mai au frunze, şi frunzele sînt galbene...

Uite şi cîteva păsări care n-au plecat în ţările calde... Nemaipomenit! Cum de s-a petrecut o asemenea minune?

— Nu-i nici o minune! Nu-i nici o minune!

ciripi un graur. În casa asta locuiește un băiat, cel mai bun matematician din școală. Astă-toamnă a cîștigat primul pe întreaga țară un concurs de matematică: Olimpiada tinerilor matematicieni! De aceea toamna, ca să-i amintească mereu de biruința lui și să-i dea încrederea că învățînd mereu cu sîrg va cuceri și alte biruințe, s-a gîndit să rămînă în curtea băiatului. Asta-i tot. Nu-i nici o minune!

— Adevărat, zise ajutorul de șofer, nu-i nici o minune!

— Și acum, continuă graurul, băiatul e în casă și-și bate capul cu niște exerciții foarte grele. Merge greu, dar merge. Toamna îi amintește mereu că fiecare biruință obligă. Ea cere pași înainte, mai mari, mai voinicești...

— Nu te supăra... se hotărî să-l întrerupă, pe guralivul graur, șoferul. Noi am venit să luăm cîteva frunze și să plecăm. Frunzele ne trebuiesc pentru mantia lui Moș Gerilă. La o mantie roșie, roșie ca focul, se potrivesc de minune nasturi galbeni, galbeni ca frunza de toamnă.

— Luați cîte vreți, încuviință graurul. Sînt destule!

Șoferul și ajutorul său culeseră un braț de frunze, se suiră în camion și plecară.

— Nu mai trebuie să facem rost decît de un sac, și ne-am îndeplinit făgăduiala, zise ajutorul de șofer.

— Vom face rost și de el, răspunse șoferul și claxonă ca să atragă atenția unui cățel care mergea prin mijlocul străzii că dacă nu se dă la o parte o să se trezească cu blana jumulită.

— Incotro mergem? întrebă ajutorul de șofer cînd văzu camionul trecînd linia ferată și ieșind din oraș.

— Chiar în satul care se zărește, îi arătă cu degetul șoferul. Aici vom găsi sacul. Și cred că-l găsim ușor. Nu trebuie să aibă doar nimic deosebit. Să fie un sac ca toți sacii. Atît.

Ajuns în sat, camionul se opri lîngă o fetiță care ieșea dintr-o curte trăgînd după ea o săniuță. Șoferul deschise portiera și-i făcu semn fetiței să se apropie.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă fetița.

— Cu un sac, răspunse șoferul. Ne trebuie pentru un Moș Gerilă. Un sac obișnuit. Un sac ca toți sacii.

— Ei, spuse fetița, dacă trebuie să fie ca toți sacii noștri, atunci înseamnă că aveți nevoie de un sac mare, mare și foarte încăpător. Așa sînt acum sacii noștri, ai colectiviștilor. Înainte, pe aici, omul muncea pînă se spetea și nu aduna nici cît să strîngă într-un săculeț. Acum, cînd gospodăria colectivă împarte grîul și porumbul și cartofii, oamenii pleacă acasă cu căruțele încărcate cu saci mari și grei. Sacii noștri obișnuiți sînt, precum vezi, cei mai mari și mai încăpători. Pot să vă dau un asemenea sac, un sac ca toți sacii colectivei noastre. Astă-toamnă cînd l-a primit tata plin cu grîu, trei oameni au muncit să-l suie în căruță! Vi-l aduc îndată.

Și-l aduse.

Aici, copii, se încheie povestea șoferului și a ajutorului de șofer, poveste pe care ne-au istorisit-o brăduțului și mie cînd s-au întors acasă cu mantia roșie, roșie ca focul, cu

nasturi galbeni, galbeni ca frunza de toamnă și cu sacul.

— Bravo! îi felicitai.

— Ați făcut o treabă bună, le strînse mîinile brăduțul. Și către mine: Acum nu-ți mai lipsește nimic ca să fii un Moș Gerilă pe placul copiilor. Adică, mai lipsesc copiii. Cheamă-i repede. Să cînte! Să danseze! Să spună poezii.

Am petrecut o seară de neuitat, prieteni. Au venit mulți copii, toți copiii din bloc. Păcat că n-ați putut veni și voi. M-ar fi bucurat să ne aflăm cu toții, să rîdem, să glumim. Îmi place grozav să rîd și să glumesc! Sînt oricînd gata să dau cel mai mare necaz pentru un fleac de zîmbet și să schimb o ladă burdușită cu amărăciuni cu o glumă mică, cît să încapă într-un degetar!

„SECRETUL“

Pe strada noastră toate ar fi bune şi frumoase numai că nu se poate ţine un secret. Orice ai face şi orice ai drege se află imediat. Uite, pînă şi secretul băiatului cu aluniţa pe bărbie s-a aflat. N-aş vrea să mă înţelegi greşit: secretul băiatului nu era aluniţa. Oricine putea s-o vadă pe bărbia lui şi apoi nici băiatul nu avea de ce s-o ascundă. Avea şi el alt secret. Şi încă ce secret! Se pregătea pentru o zi mare. Se pregătea pentru o zi importantă. În ziua aceea trebuia să primească ceva. Deocamdată nu spun ce. Nici băiatul nu spunea. Era secretul lui. Se gîndea aşa: „Pînă în ziua aceea mare şi importantă n-o să scot o vorbuliţă. S-ar putea să nu merit ceea ce trebuie să primesc şi e mai bine să nu bat toba...“

Şi băiatul cu aluniţa pe bărbie se ţinu de cuvînt. Tăcu mîlc.

Dar, parcă pe strada noastră se poate ţine un secret! Orice ai face şi orice ai drege, se află imediat.

Odată l-a întîlnit cineva sădind un puiet în părculeţul din colţul străzii:

— Ce faci? l-a întrebat.

— Mulţumesc, bine.

Atît a răspuns. Nici o vorbuliţă mai mult.

Și vă rog să recunoașteți: în afară de faptul că oricine putea vedea cum sădește un puiet, nimeni n-ar fi izbutit să bănuiască și altceva. Nimeni nu-i putea afla secretul.

Altădată, altcineva l-a întîlnit la brutărie.

— Ce faci? l-a întrebat.

— Mulțumesc, bine.

Atît a răspuns. Nici o vorbuliță. Cumpăra pîine. Cumpăra pîine pentru niște vecini. O vecină avea copil mic și nu putea pleca de acasă. Un vecin învăța pentru un examen și nu putea pleca de acasă. A trecut el pe la fiecare și le-a spus: „Trag eu o fugă și vă aduc pîine." Atît le-a spus. Și iar vă rog să recunoașteți: în afară de faptul că oricine putea vedea cum se întoarce el acasă încărcat cu franzele, cu chifle și cu covrigi, nimeni n-ar fi izbutit să bănuiască și altceva. Nimeni nu-i putea afla secretul.

Altădată, nu mai știu cine l-a întîlnit împingînd spre școală o roabă plină vîrf cu fier vechi.

— Ce faci? l-a întrebat.

— Mulțumesc, bine.

Atît a răspuns. Nici o vorbuliță mai mult. Nu vă supărați, dar trebuie din nou să recunoașteți: în afară de faptul că oricine putea vedea cum cară o roabă cu fier vechi, cine ar fi bănuit mai mult? Secretul lui era bine păzit.

Dar, parcă pe strada noastră se poate ține un secret? Orice ai face și orice ai drege, se află imediat.

Ziua cea mare, ziua cea importantă se apropia. Despre băiat se auziseră multe lucruri în acest timp. „Ei și ce dacă se aud multe?" își spunea el. „S-a auzit că în ultimele luni

n-am primit decît note de nouă și zece? Las'să se audă. Secretul rămîne secret. S-a auzit că bunica nu se mai plînge de mine? Las'să se audă. Secretul rămîne secret. S-a auzit că am alcătuit în blocul nostru o echipă care să vegheze liniștea în orele de după prînz? Las' să se audă. Secretul rămîne secret. Secretul nu-l poate afla nimeni. N-am spus nimănui nici o vorbuliță."

Dar, parcă pe strada noastră se poate ține un secret? Orice ai face și orice ai drege se află imediat.

Așa se întîmplă că în dimineața zilei mult așteptate, în dimineața zilei celei mari și importante, toți cei care îl întîlniră pe băiat îndreptîndu-se spre școală se opriră să-i spună:

— Cînd te întorci să treci și pe la mine. Vreau să văd și eu cum îți stă cu cravată roșie...

Ei bine, vă întreb: de unde știau cei de pe strada noastră că băiatul cu aluniță pe bărbie se pregătea să devină pionier? Doar nu spusese nimic nimănui. Nu scosese o vorbuliță.

Eh, ce să mai vorbim... Avem și noi o stradă! Nici un secret nu se poate ține. Totul se află.

Orice ai face și orice ai drege, se află totul

Și pe strada voastră o fi la fel?

FETIȚA CARE L-A LUAT PE „NU" ÎN BRAȚE

O poveste, cît de bună sau cît de proastă este, la urma-urmei, este o îmbinare de cuvinte. Asta se mai știe!

Dar de unde scot povestitorii cuvintele pe care le înșiruie și fac din ele povești (bune sau proaste)?

Asta nu se mai știe!

Fiecare are taina lui. Numai eu nu am taine. Vă spun ca să știți și voi: cuvintele care îmi trebuiesc pentru povești le scot din călimară. Moi peniţa în călimară și scot orice cuvînt doresc. Am o călimară încăpătoare. Găzduiește toate cuvintele de care am nevoie.

Și uite așa toate bune și la locul lor, pînă într-o zi. Pînă în ziua cînd un cuvînt nu vru să iasă din călimară. Aveam nevoie de el, dar lui puțin îi păsa.

Muiai peniţa o dată, o muiai de două ori, de trei și de zece ori, dar cuvîntul cu pricina nu se prindea de ea. Trăsei călimara mai aproape și începui să-l rog:

— Hai, dragă, ce te codești atîta?

Nimic. Nici un răspuns.

Văzînd că nu iese cu vorbă bună, îi strigai:

— Ieși, sau nu ieși?

Nimic. Nici un răspuns.

Mă enervai și începui să-l amenințţ:

— Să nu te pui cu mine că...

Tot nimic. Tot nici un răspuns.

Furios, mă uitai în călimară ca să-l zăresc pe prăpăditul de cuvînt care îmi făcea viaţă amară, să înfig peniţa în el şi să-l scot fără să-l mai întreb dacă îi place sau nu. Dar nu-l zării. Cercetai cuvîntul MUNTE, bănuind că s-a pitit printr-o văgăună a lui; pierdui o groază de vreme răscolind afundurile cuvîntului OCEAN, întrebîndu-l dacă nu l-au văzut cuvintele PORT, FAR, SUBMARIN şi, disperat, întrebai chiar cuvintele BARCA DE SALVARE. Anunţai cuvîntul MILIŢIE şi, cu lacrimi în ochi, telefonai cuvintelor SPITAL DE URGENŢĂ.

Prăpăditul de cuvînt, care îmi făcea viaţa amară, nu era nicăieri. Nu mai ştiam ce să fac. Fără el nu mai puteam continua povestea. Cînd, după ce ciocănii de cîteva ori în sticlă, ieşi din călimară cuvîntul POLITEŢE.Mă salută şi mă întrebă:

— Te deranjez?

Apoi ieşi cuvîntul HĂRNICIE. Îmi îndreptă foile de hîrtie, suflă scrumul de ţigară de pe masă, puse sugativa pe o pată de cerneală, luă paharul de apă şi-l aşeză pe farfurioară. Şi după el ieşi cuvîntul PRIETENIE, care îmi spuse:

— Te văd necăjit. Nu te pot lăsa aşa...

Şi, într-un glas, toate trei cuvintele POLITEŢE, HĂRNICIE, PRIETENIE continuară:

— Hai, spune-ne, ce cauţi?

—Îl caut pe domnul NU. Fără el îmi este peste putinţă să termin o poveste începută. Am cercetat şi am răscolit toată călimara. Domnul NU a dispărut fără urme. Unde să-l mai caut? Unde? Unde?

— Bănuiam, ziseră toți într-un glas cele trei cuvinte, bănuiam că pe el îl cauți. Ei, află că nu-i în călimară. E în altă parte...

— Și... știți cumva unde-i? întrebai și în aceeași clipă mă și ridicai cu gîndul să-mi iau haina și să plec în căutarea fugarului.

— Stai, stai... mă potoli cuvîntul PRIETENIE.

— Ia loc... mă pofti cuvîntul POLITEȚE.

— Graba uneori strică treaba... mă povățui cuvîntul HĂRNICIE.

Și toate trei în cor:

— E mai puțin simplu decît ți se pare, o să se întoarcă cu greu înapoi. O duce prea bine acolo unde se află... S-a îngrășat, stă toată ziua picior peste picior și poruncește; nu-i mai ajungi nici cu prăjina la nas... Pe NU l-a luat o fetiță în brațe!

— Cum? mi se păru că auzisem prost. Pe NU l-a luat o fetiță în brațe? repetai ca să mă lămuresc.

— Da. Pe NU l-a luat o fetiță în brațe. L-a luat în brațe, și nu-i mai dă drumul.

— Dacă, de pildă, vorbi cuvîntul HĂRNICIE, îi spune mama: „Pune masa!“ sau „Adu apă!“ sau „Mătură!“ fetița care l-a luat pe NU în brațe parcă nici n-ar auzi; ea aude, dar cum să pună masa, cum să aducă apă și cum să mături, dacă are brațele ocupate cu NU?

— Ori dacă, de pildă, vorbi cuvîntul POLITEȚE, bunica vine de la piață, aducînd două coșuri grele, fetița care l-a luat pe NU în brațe nu-i iese în cale să-i deschidă ușa. Parcă nici n-ar vedea-o. De fapt, ea o vede, dar cum să-i deschidă ușa bunicii, cînd are brațele ocupate cu NU?

— Ori dacă, de pildă, vorbi cuvîntul PRIE-

TENIE, o colegă o roagă să-i ajute să dezlege o problemă la aritmetică, fetiței care l-a luat pe NU în brațe nici nu-i pasă. De fapt nu pot să cred că nu-i pasă, dar are brațele ocupate cu NU. Cum să mai ia creionul în mînă și să ajute colegei?

— Iată de ce, începură iarăși să vorbească într-un glas, credeam că NU o să se întoarcă cu greu înapoi. O duce prea bine în brațele fetiței. Stă la căldurică, n-are nici o treabă, e alintat și răsfățat. S-a umflat că nici n-o să-l mai recunoști. Mai, mai că, de umflat ce-i, îl poți confunda cu cuvîntul BALON.

— Vă rog, vă rog... ieși din gura călimării cuvîntul BALON. Refuz să fiu confundat cu acest domn... Și, plutind cîteva clipe prin cameră, cuvîntul BALON mai zise: Refuz! Refuz cu desăvîrșire! după care intră la loc în călimară.

— Și totuși ce-i de făcut? Ce-i de făcut ca să-l aduc pe domnul NU înapoi? Vă repet că fără el povestea mea rămîne neterminată. M-am împotmolit tocmai într-un loc unde am nevoie de el. În poveste există un băiat, care trebuie să-i strige unui bătăuș: „NU, n-am să fug! Nu mi-e frică de tine!" Și fără NU iese cu totul altceva. Iese că băiatul e un fricos. Ceea ce este o minciună gogonată. Trebuie neapărat să fac ceva ca să-l aduc pe acest antipatic domn NU înapoi, în călimară. Unde stă fetița care l-a luat în brațe?

— Te conducem noi, se oferiră să mă întc
vărășească cele trei cuvinte.

HĂRNICIA înșurubă capacul călimării și-mi șterse peniță ca să nu ruginească, POLITEȚEA îmi ținu haina și mă ajută s-o îmbrac, PRIE-

TENIA mă prinse de mînă — şi toţi patru plecarăm spre fetiţa care l-a luat pe NU în braţe. O găsirăm dormind. NU, din braţele ei, era însă treaz. Mă zări şi mi-o luă înainte:

— Nu mă întorc! îmi zise, în loc de „bună ziua". Nicăieri n-am dus-o aşa de bine ca în braţele acestei fetiţe. Nu mă ruga! Nu ţipa! Nu te enerva! Nu mă întorc!

Chiar atunci se auzi de afară glasul mamei fetiţei:

— Hai, scoală-te că e tîrziu! Pune masa, e aproape ora prînzului!

— Îndată! răspunse cuvîntul HĂRNICIE în locul fetiţei.

Şi cît ai clipi, aşternu faţa de masă, deschise bufetul şi scoase farfuriile. Mai găsi vreme să împăturească în dreptul fiecărei farfurii şi cîteva şerveţele de hîrtie...

Apoi se auziră pe scări paşii bunicii. Cuvîntul POLITEŢE nici nu mai aşteptă să audă bătăi în uşă. Alergă şi o deschise. Dar pe uşă nu intră numai bunica. Mai intră şi colega fetiţei care l-a luat pe NU în braţe. Pînă să-şi dea seama colega cine o ajută, cuvîntul PRIETENIE îi şi descîlci problema.

Toate acestea se petrecură cît ai bate din palme. Cînd fetiţa se trezi şi se dădu jos din pat, veni la ea mama şi-i dărui un cotor de varză:

—Ia-l ! Tare frumos ai aşezat masa!

Apoi veni bunica şi-i dărui un măr:

— Ia-l ! Eşti o feţită săritoare.

Şi nici colega nu se lăsă mai prejos.

— Am două nuci. Una ţie şi una mie!

Fetiţa întinse mîinile să primească darurile, dar, în clipa aceea... ei, bine, în clipa aceea îl scăpă pe NU din braţe.

Eu atît aşteptam. Îl apucai de-o ureche şi, întovărăşit de cuvintele care mă aduseseră la fetiţă, plecai grăbit spre casă.

Pe drum observai ceva care, ca să fiu sincer, nu mă miră de loc.

Cuvîntul HĂRNICIE rodea un cotor de varză.

Cuvîntul POLITEŢE muşca dintr-un măr.

Cuvîntul PRIETENIE mesteca un miez de nucă.

Dacă m-ar fi mirat, le-aş fi întrebat, iar ele mi-ar fi răspuns:

— Astăzi noi meritărn darurile. Cînd o să le merite fetiţa, n-ai nici o grijă, n-o să ne atingem de darurile ei.

Dar eu — repet — nu mă miram de loc. De fapt, nici nu mă interesa.

Ajuns acasă, îl aruncai pe NU în călimară şi îl rugai pe cuvîntul PAZNIC să-l păzească. Ca să nu-l mai poată lua nici o fetiţă şi nici un băiat în braţe.

Să stea în călimară şi să vină de cîte ori îl chem.

Aşa cum îl chem acum ca să termin povestea.

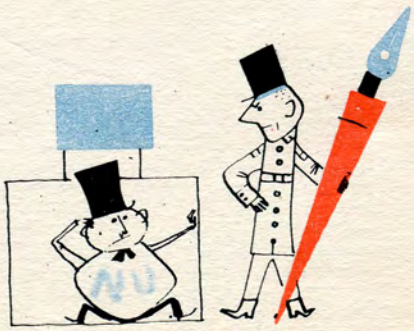

Am luat tocul și am scris:

„DRAGI COPII, AZI E 1 IUNIE. E ZIUA VOASTRĂ.
VĂ UREZ DIN TOATĂ INIMA SĂ FIȚI SĂNĂTOȘI ȘI VOIOȘI, SĂ CREȘTEȚI MARI ȘI SĂ TRĂIȚI ANI MULȚI, PLINI DE BUCURII".

Dar, după ce m-am semnat și am împăturit hîrtia ca s-o închid în plic, mi-am dat seama că am uitat lucrul cel mai important: 1 Iunie nu-i numai sărbătoarea copiilor noștri.
E a tuturor copiilor. A tuturor, din lumea întreagă. Și dacă e așa — pentru că așa e! — cum o să priceapă un băiețel negru din Africa sau, să spunem, o fetiță de eschimos, urarea mea scrisă în limba romînă? Or, eu voiam s-o citească toți copiii de pe pămînt. Tuturor le uram să fie sănătoși și voioși, să crească mari și să trăiască ani mulți, plini de bucurii.
M-am gîndit, m-am tot gîndit și mi-a venit o idee. Mi-a venit ideea să le trimit o scrisoare desenată. Cum și cît m-am priceput, am desenat un porumbel alb. De ce tocmai un porumbel alb? Uite de ce:

Poţi să baţi pămîntul în lung şi în lat, n-o să găseşti un copil care să nu ştie că porumbelul alb înseamnă pace. Cînd bat tunurile, porumbelul nu zboară. Lui îi place să se înalţe sub bolta albastră şi senină. E blînd şi prietenos. Dacă ştii cum să-l chemi, vine să-ţi ciugulească din palmă. Şi copiii, toţi copiii ştiu cum să-l cheme. Palmele lor sînt calde şi primitoare. Porumbelul se opreşte din zbor în palmele lor. Se lasă mîngîiat, închide ochii şi visează. Visează cum peste ani, mîinile copiilor vor creşte, vor arăta ca mîinile tuturor muncitorilor: puternice, harnice. Toate minunile din lume le-au zămislit ele. Clădirile înalte, înalte, care stau la taifas cu norii şi căsuţele mici, prietene cu florile, cu iarba şi furnicile, pe toate, mîinile lor le-au făcut. Şi nu le-au făcut pentru ca să le distrugă bombele. Uitaţi-vă bine, copii: pe fiecare zid de casă muncitorii, cînd au înălţat-o, au desenat un porumbel alb. Dacă o să vă uitaţi bine, nu se poate să nu-l vedeţi. Ploaia nu izbuteşte să-l şteargă, vopseaua nouă nu-l acoperă. Nu-i aşa că-l vedeţi? O, ce bine ar fi să-l vadă toţi oamenii de pe pămînt! Pentru că unii încă nu vor să-l vadă ...

Odată, într-o ţară, în Franţa, un băieţel a desenat pe zidul unei case un porumbel alb. L-a prins un poliţist. „Cine te-a învăţat să faci asta?“ l-a întrebat poliţistul. „Nimeni, a răspuns băieţelul. Îmi place mult casa asta. În ea m-am născut, în ea trăiesc. Am desenat porumbelul pentru că mi-e dragă. Nu vreau s-o distrugă bombele. Şi, de fapt, porumbelul nu l-am desenat eu. Cînd munci-

torii au clădit casa, asta se înțelege, au desenat și porumbelul. Dar mi s-a părut că nu-l văd toți. Am dat și eu o mînă de ajutor ca să se vadă mai bine...“

Altă dată, în altă țară, din America, o fetiță neagră a decupat din hîrtie albă un porumbel. A scris pe el: „Copii, iubiți pacea? Atunci veniți după mine!“ Și purtînd porumbelul deasupra capului, a ieșit în stradă. Unul cîte unul, mai mulți copii, albi și negri, au lăsat joaca și au început s-o însoțească. Nimeni n-o întreba pe fetiță unde se duce. Fetița mergea în frunte cu porumbelul înălțat deasupra capului — și copiii veneau după ea. Un domn i-a oprit: „Unde vă duceți?“ „Nu știu!“ a răspuns un băiețel. „Păi dacă nu știi, de ce nu te întorci acasă!“ a rîs domnul. Dar băiețelului nu i-a păsat de rîsul lui: „Nu știu exact, am vrut să spun. S-ar putea să mergem în mai multe locuri. S-ar putea să mergem la primărie și să-i spunem domnului primar: de ani de zile tot spuneți că ne faceți o școală în cartierul nostru și tot fără școală am rămas. De ce dați banii pe bombe și nu ne faceți școală? Sau s-ar putea să mergem în fața cinematografului și să strigăm: nu ne trebuie filmul ăsta. Arată cum o fetiță albă pălmuiește un băiețel negru. E o ticăloșie! Sau s-ar mai putea să mergem... mă rog, avem destule locuri unde să mergem. Important e că mergem!“

Altă dată, în altă țară, mi se pare că într-una vecină cu noi, parcă Ungaria — da, așa e, Ungaria! — un băiețel a legat de piciorușul unui porumbel alb un bilet. A scris pe bilet: „Eu am plantat un puiet — voi ce-ați

făcut azi?“ Şi după o zi de călătorie, porumbelul s-a întors înapoi umplut cu zeci de rînduri scrise de copii: „Eu, Ilona, i-am împrumutat bicicleta mea lui Pişta“. „Marika e bolnavă; i-am dus lecţiile acasă.“ „Eu am reparat poarta grădinii.“ „Eu am luat doi de 10.“ Băieţelul s-a dus cu biletul la şcoală. Aici colegii i l-au cerut să-l pună la gazeta de perete. Şi nu oriunde: ci chiar în fruntea gazetei, sub titlul: „Pacea ne e dragă“. De ce tocmai acolo? Pentru că biletul vorbea despre hărnicie, despre prietenie. Or, e limpede: cei prietenoşi şi harnici iubesc pacea...

... Am desenat un porumbel alb ca să-l trimit copiilor, tuturor copiilor de ziua lor. Prin el le-am urat: să fiţi sănătoşi şi voioşi, să creşteţi mari şi să trăiţi ani mulţi, plini de bucurii. A fost oare în stare porumbelul alb să le spună atît de multe? Da, fără îndoială. El a spus cuvîntul „pace“ — şi cuvîntul „pace“ le-a tradus apoi, pe limba fiecăruia, întreaga urare. Ba, a mai adăugat şi de la el: să fiţi prietenoşi şi drepţi, inimoşi şi curajoşi... ce mai! a adăugat de la el tot ce e mai bun şi mai frumos pe portocala asta mare, mare care se învîrteşte în jurul soarelui pentru că iubeşte nespus lumina şi care este pămîntul nostru, al tuturor...

FARFURIA

Odată, băiatul sparse o farfurie. Cum, necum, o sparse.

Cioburile farfuriei se uitară la el și-l întrebară:

— Acum ce-o să spui mamei?

— Nu-mi purtați voi de grijă, le răspunse băiatul. Știu eu ce trebuie să-i spun!

Auzindu-l, bătrînul căpitan de corabie oftă:

— Vai de bătrîneţele mele, își zise el. Credeam că o să apuc o sută de ani stînd la cîrmă și pîcăind din pipă. Dar se vede că mi-am greșit socotelile. De bună seamă că băiatul o să-i spună mamei: „S-a deschis ușa, s-a făcut curent, și corabia de pe poliță a căzut pe masă. Pe masă era farfuria... și... uite așa s-a spart!“ Iar mama o să spună ce-a mai spus: „Corabia asta nu mi-a plăcut niciodată. O s-o aruncăm în pod“. Da, așa o să se întîmple, și eu o să-mi sfîrșesc zilele într-o ladă, vecin cu un sfeșnic ruginit și cu o rîșniță de cafea care nu mai face doi bani. Păianjenii o să mi se cuibărească pe punte și șoarecii o să-mi roadă barba, bineînțeles, fără ca măcar să-mi ceară voie. Vom ajunge, corabia și cu mine, ceea ce se cheamă două epave. Privindu-ne, nimeni n-o să mai creadă că, odată, corabia mea a fost

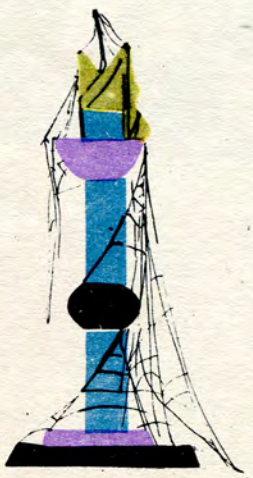

o navă vestită și eu un căpitan viteaz. Cui o să-mi mai povestesc amintirile? Ce-o să priceapă sfeșnicul cînd o să-i povestesc o bătălie cu piraţi? Ca să nu mai vorbim de rîșniță! Moara este hodorogită, n-a auzit de cînd e ea de lupte cu rechinii!

— Te văicărești degeaba, îi zise căpitanului motanul. Ce ușă, ce curent, ce corabie care a căzut? Ce rost are să inventeze povestea asta de necrezut? Simplu ca bună ziua, băiatul o să spună: „Motanul s-a urcat pe masă și a spart farfuria". Crede-mă, nu doresc nimănui ce-o să mi se întîmple mie. O să fiu luat de gît, dat cu nasul în cioburi și poate chiar azvîrlit afară... Și recunoaște, n-am stat degeaba în casa asta. Tu, căpitane, vorbeai de nu știu ce șoareci pripășiţi prin pod. Dă-mi voie să-ţi spun că de multă vreme n-a mai rămas unul. N-am dat niciodată greș la vînătoare, așa cum niciodată n-am fost lacom și nu m-am atins de bunătăţile din cămară. Nu-ţi spun asta ca să mă laud, ci numai ca să te liniștesc pe tine. O să rămîi pe poliță și o să mai tragi din pipă încă mult și bine. În schimb, eu cred că a venit vremea să-mi fac bagajele și să-mi iau rămas bun...

— Mai ușor, mai ușor cu bagajele, îi ziseră motanului cioburile farfuriei. Băiatul n-are de ce să te amestece pe tine în povestea asta. Parcă-l văd ridicînd din umeri și spunînd: „Nu știu, n-am văzut cine a spart farfuria". Și cum, în afară de el, nu era nimeni acasă, asta ce înseamnă? Nimic altceva decît că farfuria s-a spart singură. Și dacă farfuria s-a spart singură, ce înseamnă? Nimic altceva decît că a fost de mîntuială și a crăpat,

fie pentru că era prea cald, fie pentru că era prea frig, fie, naiba mai ştie de ce... Dar aici e aici : Cine a făcut-o de mîntuială? Meşterul, bineînţeles. Şi cine a spus: „Luaţi-o, e un lucru foarte bun?“ Vînzătorul, bineînţeles. Ei bine, eu îi cunosc pe oamenii aceştia. Primul e un meşter cum nu sînt mulţi, iar celălalt e un vînzător cum n-ar fi rău să fie toţi. Pacostea o să cadă pe ei. O să vină o vecină şi o să spună: „Parcă aveţi o farfurie cu floricele albastre. Vreau să cumpăr şi eu una. De unde aţi luat-o?“ „Lasă, nu mai cumpăra, o să-i răspundă mama, nu merită, e proastă, se sparge repede. O fi făcut-o un nepriceput, şi pe mine m-a dus cu vorba, ca s-o cumpăr, un om fără obraz.“ Şi uite cum doi oameni harnici şi cinstiţi vor fi ocărîţi pe nedrept. Nimic nu-i mai dureros.

— Adevărat, zise motanul. Decît să se întîmple una ca asta, mai bine să cadă vina pe mine. Eu n-o să mă pierd. La urma-urmei, n-au intrat şoarecii în sac...

— Prostii, zise bătrînul căpitan de corabie. Decît să se întîmple una ca asta, mai bine să cadă vina pe mine. Dacă e să stăm strîmb şi să judecăm drept, eu prea multe zile nici aşa nu mai am. Pe-o poliţă sau într-o ladă, undeva, trebuie s-o sfîrşesc...

Atunci intră mama şi văzu cioburile. Băiatul o ajută să le strîngă şi îi spuse:

— Eu am spart-o. Altă dată o să fiu mai atent.

Bătrînul căpitan de corabie stătea la cîrmă, pîcăia din pipă şi privea la vecina lui, o ramă de scoici. Scoicile mai miroseau încă a mare, şi pentru un bătrîn căpitan de corabie nici un miros nu-i mai îmbietor.

Motanul torcea. Cu ochii pe jumătate închişi,

visa ceva mic și cenușiu, gîdilîndu-i mustățile cu codița.
Meșterul de la fabrica de ceramică se afla acasă, în papuci și în halat, citea ziarul și bea ceai într-o ceașcă de porțelan.
Vînzătorul de la magazinul de farfurii vedea un film vesel și rîdea cu gura pînă la urechi.
Pe urmă, veni noaptea și toți adormiră!
Aici, copii, povestea ar trebui să se termine, dar eu am uitat ceva. Am uitat să vă spun cum îl cheamă pe băiat.
Poate vreți să-l cunoașteți! Poate vreți să-i scrieți!

IEDUL CU TREI CAPRE

Povestea asta nu s-a întîmplat chiar pe vremea cînd se potcoveau puricii, ci mult mai aproape, cînd puricii au devenit tare nesuferiţi — iar eu, copii, vă doresc să n-aveţi de-a face cu ei...

... Cică nu departe de casa caprei cu trei iezi îşi avea casa un ied cu trei capre. Era un ied ca toţi iezii: nici mai mare, nici mai mic, nici mai frumos, nici mai urît. Cum s-ar spune: nici prea-prea nici foarte-foarte. Numai că el în loc de o capră avea trei: o capră-mamă, o capră-mătuşă şi o capră-bunică. Grozav de bine o mai ducea iedul.

Maică-măiculiţă, ce mai trai!...

Dimineaţa, nici nu apuca bine să deschidă ochii, că şi începea să poruncească:

— Capră-mamă!

— Spune, fiul meu iubit!

— Îmbracă-mă! Nu pot singur...

Capra-mamă nu aştepta să-i spună de două ori. Se apleca să-i caute opincile sub pat, se urca pe dulap să-i găsească nădragii şi se băga după cuptor, să-i afle cămeşuica. Capra-mamă îi aduna toate straiele şi se căznea să-l îmbrace: îi lega opincile—oh! îi trăgea nădragii şi cămeşuica-vai! şi-i înfăşura brîul—uf!

Cînd se vedea îmbrăcat, iedul iarăşi poruncea:
—Mătuşă-capră!
—Spune, nepoţelul meu drag!
— Ospătează-mă! Nu pot singur...
Fără să mai zăbovească, mătuşa-capră se repezea la bucătărie, turna într-o ulcică lapte dulce şi aşeza într-o strachină mămăliguţa caldă. Apoi punea ulcica şi strachina pe un ştergar şi le aducea fuguţa la patul iedului. Şi rupe mătuşă-capră din mămăliguţă şi îndeasă în gura iedului! Şi ţine-i mătuşă-capră ulcica la gură, să soarbă iedul laptele. Şi uite aşa, pînă isprăvea iedul toată mămăliguţa din strachină şi tot laptele din ulcică. Ba, îi mai aducea mătuşa-capră şi cîte o plăcintă, că era meşteră la copt, iar iedul mare meşter la înghiţit...

Zburda iedul toată ziulica pe afară, iar seara, cînd se întorcea acasă, se întindea pe pat şi poruncea:
— Capră-bunică!
— Spune, nepoţelul meu scump!
— Adoarme-mă! Nu pot singur...
Cît ai clipi, capra-bunică venea lîngă ied şi se pornea să-i cînte şi să-l legene. Hei — aşa trai ca al iedului mai zic şi eu!
— Capră-mamă, îmbracă-mă!
— Mătuşă-capră, ospătează-mă!
— Capră-bunică, adoarme-mă! Nu pot singur!
Şi capra-mamă, şi mătuşa-capră, şi capra-bunică lăsau toate treburile şi veneau fără zăbavă la porunca iedului. Lăsa capra-mamă rufele în albie, abia avea răgaz să-şi usuce mîinile, dar venea într-un suflet să-l îmbrace pe ied. Lăsa mătuşa-capră cămaşa necîrpită, în grabă se înţepa la deget, dar alerga să-l ospăteze pe ied! Lăsa capra-bunică andrelele,

scăpa în fugă ochelarii și le spărgea sticlele, dar nu întîrzia să-l adoarmă și să-l legene pe ied!

— Capră-bunică, adoarme-mă!

— Mătușă-capră, ospătează-mă!

— Capră-mamă, îmbracă-mă! Nu pot singur! Așa viață, să tot trăiești o sută de ani și încă ai zice că n-ai trăit destul!

Dar într-o seară, după ce capra-bunică îl adormi pe ied, bătu în poartă vecina lor, capra cu trei iezi.

— Scumpele mele surate, zise ea caprei-mamă, mătușei-capră și caprei-bunici, după ce trecu pragul, am intrat cu o mare rugăminte în casa domniilor voastre. Mîine seară mi se însoară iedul cel mare. Tare aș vrea să-i pregătesc un ospăț să i se ducă vestea. Mă rog, domniile voastre, fiți bune și poftiți la mine să-mi ajutați la înfășuratul sărmăluțelor, la împletitul colacilor ori la ce-o mai fi de trebuință. O să vă mulțumesc și o să vă răsplătesc, așezîndu-vă în capul mesei, ca pe cei mai de seamă oaspeți. Vă învoiți?

— Se poate să nu ne învoim? Mîine în zori sîntem la dumneata, surato. Te-ajutăm cu dragă inimă, îi răspunse capra-mamă. Cît privește răsplata, de-o să ne așezi în capul mesei cinstea ne-o fi prea mare și noi îți cerem să nu-ți bați capul cu ea...

A doua zi în zori, pe la ceasul cînd soarele încă își mai freacă ochii de somn, plecară cele trei capre ale iedului la vecina capră cu trei iezi.

După vreo două-trei ceasuri se trezi și iedul. Și așa cum îi era obiceiul, strigă:

— Capră-mamă, îmbracă-mă!

Dar nu veni nimeni să-l îmbrace. Capra-mamă,

precum se știe, era plecată. Atunci iedul începu să se tăvălească prin pat și să urle ca vai de lume:

— Îmbracă-mă! Îmbracă-mă! Îmbracă-mă! Nu pot singur!

Vulpea tocmai trecea pe acolo și auzind urletele iedului, curioasă din fire, băgă capul pe geam ca să afle ce se întîmplă. Numai că, pe lîngă că era curioasă, vulpea asta mai era pe deasupra și tare hoață. Fura de stingea!

— Nu mai striga atîta, ieduțule, îi vorbi ea mieros. Dacă nu poți să te îmbraci singur, te ajut eu... Aruncă-mi hainele și numaidecît te îmbrac!

Bucuros, iedul îi azvîrli opincile, nădragii și cămeșuica. Una cîte una, vulpea le prinse, le vîrî într-un sac și... pe-aici ți-e drumul!

Mare amărăciune îl cuprinse pe ied și multe lacrimi grele vărsă. Dar tot plîngînd și văicărindu-se, îl apucă foamea. Atunci strigă:

— Mătușă-capră, ospătează-mă!

Dar nimeni nu veni să-l ospăteze. Și mătușa-capră, precum se știe, era plecată.

Se porni iar iedul să se tăvălească și să urle:

— Ospătează-mă! Ospătează-mă! Ospătează-mă! Nu pot singur!

Cînd țipa el așa, trecu pe acolo ursul. Eu, copii, am văzut mulți urși în viața mea, unii mai mari, alții mai mici, alții... de ciocolată; dar mincinos ca ursul ăsta n-am mai văzut. Mînca de rupea!

— Nu mai striga atîta, ieduțule, îl potoli ursul. Mai bine spune-mi unde e mîncarea, ca să te ajut eu... Te ospătez pe cinste!

De bună seamă că iedul îi spuse. Și intră ursul în bucătărie și începu să înfulece cît șapte. Înfulecă toată mămăliga, sorbi și ulti-

mul strop de lapte, ba de lacom ce era înghiţi şi ceaunul şi făcăleţul.

De-abia acum se puse iedul şi mai vîrtos pe plîns. Şi plîngi, şi plîngi. Răsuna casa de zbieretele lui! (Voi, copii, pun rămăşag, oricît aţi încerca, nu l-aţi putea întrece, dar mai bine nu încercaţi!) Toată lumea însă ştie că după plîns ţi se face somn.

Strigă iedul:

— Capră-bunică, adoarme-mă!

Dar nimeni nu veni să-l adoarmă — căci şi capra-bunică, precum se ştie, era plecată.

Şi din nou începu iedul să se tăvălească şi să urle:

— Adoarme-mă! Adoarme-mă! Adoarme-mă! Nu pot singur!

Lupul tocmai ieşise la plimbare. Se afla nu departe şi-l auzi.

— Nu mai striga atîta, ieduţule! glăsui răguşit lupul. Lasă că vin eu să te adorm...

Intră lupul în casă, se aşeză lîngă ied, legănîndu-l şi cîntîndu-i:

Nani, nani, nani,
am să-l mănînc
pe iedul cel răsfăţat,
rîzgîiat şi alintat,
nani, nani, nani...

Iedul se înspăimîntă — şi nici eu nu pot să vă spun de unde mai găsi putere să se smulgă de lîngă lup şi s-o rupă la fugă încotro vedea cu ochii.

Se înapoie acasă gol, flămînd şi ostenit, abia pe seară.

Şi cum intră pe uşă, zise:

— Capră-mamă, mătuşă-capră, capră-bunică, am să vă povestesc tot ce mi s-a întîmplat, dar mai întîi să-mi caut nişte haine ca să

mă îmbrac și apoi să mănînc ceva că tare mi-e foame.
Se îmbrăcă iedul, mîncă ce mai găsi prin oale, dar înainte de a-și începe povestea, adormi bușteau...
Dar vouă, copii, nu vi-e somn?
Mie, de ce să vă mint, îmi cam este...

GREȘEALĂ DE NEIERTAT

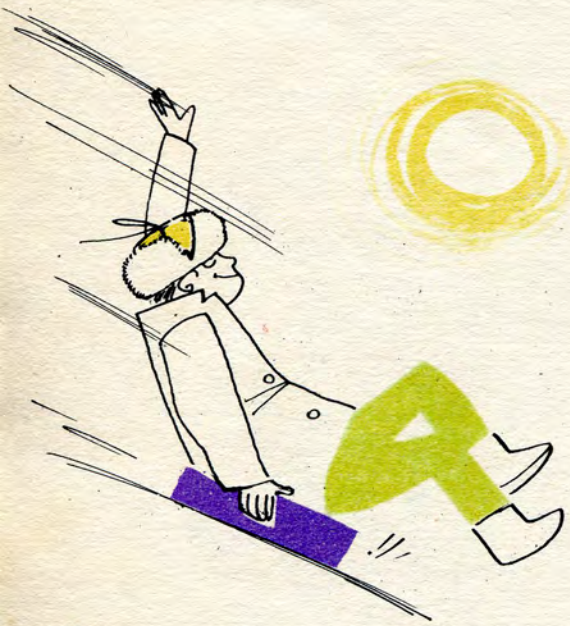

Ieri dimineață, am numărat pe un derdeluș zece săniuțe. Ba nu, greșesc. Erau numai nouă. A zecea era un ghiozdan pe care un școlar dintr-a doua îl prefăcuse în săniuță.

Întîmplarea mi-a stricat tot cheful. Ce greșeală de neiertat făcusem, numărînd zece săniuțe cînd, de fapt, erau numai nouă. Oricine avea voie să greșească, dar tocmai mie să mi se întîmple una ca asta? Tocmai mie care, de cînd mă știu, am fost tare la aritmetică? Nu mi-o puteam ierta. Cînd aveam vîrsta voastră, copii, eram atît de dibaci și de priceput, mă descurcam atît de bine la aritmetică, încît dacă mă trezeai noaptea și mă întrebai, de pildă: cît fac unu și cu unu, imediat, fără creion și hîrtie, fără bastonașe și fără numărătoare cu bile sau cu castane, ci numai și numai din mintea mea isteață, răspundeam:

— Doi!

Faima mi se duse peste șapte clase și șapte școli. Se spunea despre mine că voi ajunge departe.

Și uite că am ajuns!

Cred că ați aflat, nu se poate să nu fi aflat că de curînd am fost numit Mare Dregător, Mai Mare Peste Toți Dregătorii, În Țara Aritmeticii, avînd dreptul de a aduna și a scădea,

de a înmulți și a împărți tot ce-mi dorește inima.

De aceea și acum, în fiecare zi, vin la mine o mulțime de școlari cu probleme pe care nu le pot rezolva și-mi cer să-i ajut. Așa s-a întîmplat și ieri dimineață. Au venit vreo cîțiva școlari din clasa a doua, rugîndu-mă să le dezleg următoarea problemă:

„Dacă în clasa noastră sînt 40 de școlari și știm că fiecare școlar are un ghiozdan, răspunde-ți: cîte ghiozdane sînt în clasa noastră?"

Mi-am prins tîmplele în palme și am început să mă gîndesc. Deodată, în fața ochilor mi s-a deschis, ca la cinematograf, priveliștea clasei a doua... Băncile aliniate ca la defilare... școlarii cu șorțuri pepit și gulerașe albe...pupitrele cu ghiozdanele în ele... Am început să număr repede ghiozdanele și la sfîrșit am răspuns:

— 39! Fix 39! Exact 39!

Un murmur de admirație m-a învăluit din tălpi pînă în creștet. Care mai de care, școlarii se întreceau cu laudele:

— Uimitor! Ce minte ascuțită! Ce temeinică cunoaștere a aritmeticii! Așa e! Într-adevăr, așa e! 39! Fix 39! Exact 39 de ghiozdane sînt în clasa noastră!

Murmurul de admirație n-a încetat decît în clipa cînd unul dintre școlari m-a întrebat:

— Și cum ați reușit să ajungeți la acest rezultat? Cum, adică, ați judecat problema? Ne roade curiozitatea întocmai cum roade un șoarece o carte de povești.

— Simplu, am răspuns. Oricare în locul meu ar fi fost gata să jure că în clasă sînt 40 de școlari și fiecare are un ghiozdan, atunci în aceeași clasă trebuie să fie tot 40 de ghioz-

dane. Greşit! Problema asta nu se judecă aşa. Judecata trebuie începută cu întrebarea: Ce este un ghiozdan? După părerea mea, şi — trebuie să recunosc — a multor altora, un ghiozdan este un fel de cutie de piele, de material plastic sau de carton presat, care se prinde cu două curele de spatele şcolarului şi în care acesta, şcolarul adică, duce la şcoală şi aduce de la şcoală cărţile, caietele, penarul şi tartina cu marmeladă. Chiar în cazul în care tartina e cu unt sau cu şuncă. Această definiţie a ghiozdanului rămîne neschimbată. Cînd însă ghiozdanul nu mai e ghiozdan? După părerea mea, şi — iar trebuie să recunosc — a multora, ghiozdanul nu mai e ghiozdan atunci cînd e prefăcut în săniuţă. Toată lumea ştie ce este o săniuţă şi de aceea un ghiozdan prefăcut în săniuţă nu mai este ghiozdan, ci săniuţă! Şi cum judecăm mai departe? Aşa: dacă într-o clasă sînt 40 de şcolari şi fiecare şcolar are un ghiozdan, dar unul dintre şcolari şi-a prefăcut ghiozdanul în săniuţă, atunci în clasa aceea vom găsi numai 39 de ghiozdane. Adică, în cifre:

$$\begin{array}{r} 40- \\ 1 \\ \hline 39 \end{array}$$

Simplu. Învăţaţi să judecaţi aşa, copii. În aritmetică, fiecare cifră poate ascunde o poveste. O poveste veselă, sau mai puţin veselă. Mie, nu vreau să vă ascund, îmi plac poveştile vesele şi ştiu că voi sînteţi în stare să-mi daţi prilejul să scriu numai poveşti vesele.

Pentru asta vă mulţumesc şi vă spun un secret: nu-i adevărat că am fost numit Mare Dregător, Mai Mare Peste Toţi Dregătorii, în Ţara Aritmeticii. Adevărul e numai că... ieri dimineaţă am numărat pe un derdeluş zece săniuţe. Ba nu, greşesc. Erau numai nouă. A zecea era un ghiozdan.

PRINȚUL

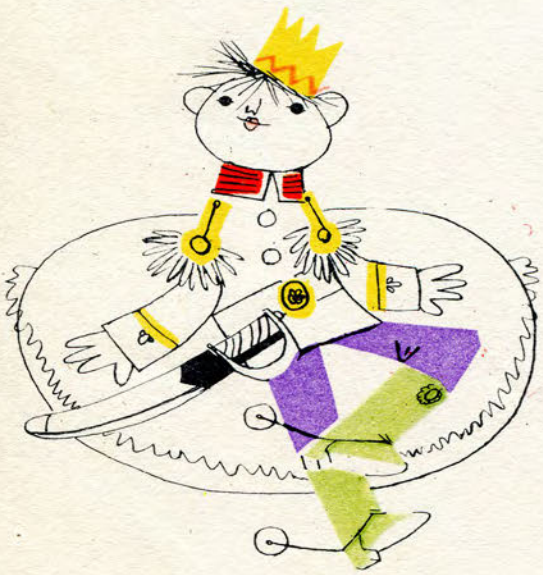

Ne-a rămas de la bunici o jucărie din alte vremuri — un prinț de catifea. În strădania de-a-l face să semene leit cu un prinț, meșterul păpușar nu uitase nimic: îi atîrnase la șold o sabie strălucitoare, îl încălțase în cizme cu pinteni auriți, dar, mai ales, îi înfundase în cap exact atîtea paie de cîte are nevoie orice cap de prinț adevărat.

Cînd stăteam în casa veche, prințul de catifea lenevea pe o pernă, în mijlocul unui divan. Cînd ne-am mutat, l-am închis într-o ladă cu vechituri pe care am suit-o în pod, și nimănui nu i-a mai trecut prin minte să-l scoată de acolo.

Așa a trecut un timp fără să mai știm nimic de el și poate că, peste cîțiva ani, l-am fi găsit mîncat de molii și l-am fi aruncat la gunoi. Dar, uite că socoteala din casă, despre care se zice că nu se potrivește cu cea din tîrg, la noi nu s-a potrivit cu cea din pod... Prințului nu i-a convenit tovărășia moliilor și a ieșit în lume.

Vi se pare de necrezut?

Atunci, dați-mi voie să vă spun că noi am fost de-a dreptul uluiți.

Și mai cu seamă eu.

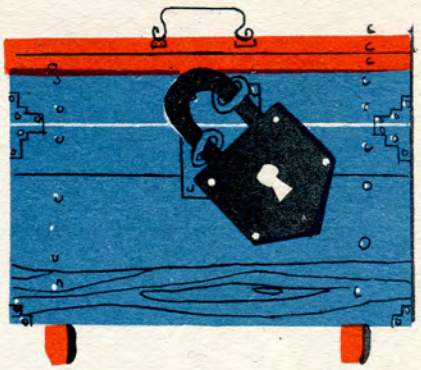

Pentru că eu, cu mîinile mele, îl încuiasem pe prinț în ladă — o ladă grea și groasă de stejar — și tot eu, cu mîinile mele, trăsesem de cîteva ori de lacăt ca să mă conving că nimeni și în vecii-vecilor nu l-ar putea desface.

Și, totuși de necrezut, uluitor — n-aveți decît să spuneți cum vreți — prințul a ieșit din ladă. Cum de ne-am dat seama? Iată! Într-o zi, pe cînd stăteam la masă, am auzit în curte un glas poruncitor:

— Vreau înghețată! Să-mi cumperi înghețată!

Am înlemnit cu toții. Ne-am uitat unii la alții și am rămas așa pînă cînd ni s-a sleit supa în farfurii.

Glasul auzit nu putea fi decît al prințului. N-avea cum fi decît al prințului. Spuneți și voi: oricine altul și-ar fi însoțit cererea măcar de un „te rog", măcar de un „dacă vrei" sau „dacă se poate". Dar noi eram siguri, am auzit numai atît: „Vreau înghețată! Să-mi cumperi înghețată!" Fără „te rog". Fără „dacă vrei". Fără „dacă se poate". Numai un prinț rîzgîiat poruncește așa.

Dar, de unde și pînă unde, un prinț în curtea noastră?

Ne-am repezit la fereastră.

Prea tîrziu.

N-am mai văzut pe nimeni.

Doar cîteva clipe, pe un gard, umbra unui băiețel. Fără îndoială însă că umbra și cu atît mai puțin băiețelul nu aveau nici în clin nici în mînecă cu glasul auzit de noi.

Atunci?

— Cred că n-ai încuiat bine lada...

— Am încuiat-o!
— Poate că are capacul vreo gaură...
— N-are!
— O fi fundul spart....
— Nu-i. Cu neputinţă!
Ne-am reaşezat la masă, dar cred că e de prisos să mai adaug că numai masă n-a mai fost aceea.
Asta s-a întîmplat într-o zi.
A doua zi, tocmai ne pregăteam să deschidem televizorul ca să vedem un film, cînd am auzit acelaşi glas — de data asta însă poruncind astfel:
— Vreau un balon! Să-mi iei un balon!
Chiar dacă mă repet, copii, trebuie să spun că primul nostru gînd a fost tot la prinţ. Oricine altul şi-ar fi însoţit cererea măcar de un „te rog", măcar de un „dacă vrei" sau „dacă se poate". Glasul auzit de noi nu rostise însă decît atît: „Vreau un balon!" „Să-mi iei un balon!" Fără „te rog". Fără „dacă vrei". Fără „dacă se poate". Numai un prinţ răsfăţat porunceşte aşa. Dar ce să caute un prinţ în curtea noastră? De unde şi pînă unde un prinţ printre atîţia oameni cumsecade?
Ne-am repezit din nou la fereastră..
Dar, din nou, prea tîrziu.
N-am mai văzut pe nimeni.
Doar, întocmai ca şi prima oară, pe gard, am zărit îndepărtîndu-se umbra unui băieţel.
Ei şi? Ce legătură putea avea umbra unui băieţel sau chiar băieţelul însuşi cu un prinţ?
Atunci?
— O fi avînd lada fundul spart...
— N-are!
— Vreo gaură în capac...

— Cu neputință!
— N-ai încuiat bine lacătul...
— L-am încuiat!
Am deschis televizorul, dar, de asemenea, e de prisos să mai adaug că am văzut filmul fără nici un chef și n-am înțeles mare lucru din el.
Nici a treia zi cînd am auzit:
— Vreau la cinema! Să mă duci la cinema! Fără „te rog". Fără „dacă vrei". Fără „dacă se poate"...nici a șaptea zi cînd am auzit:
— Vreau o minge! Să-mi aduci o minge!
...Fără „te rog". Fără „dacă vrei". Fără „dacă se poate"...
...Nici a zecea zi și nici pînă astăzi n-am putut dezlega taina.
Mereu ieșeam la fereastră prea tîrziu și mereu vedeam îndepărtîndu-se umbra unui băiețel care, firește, nici ea și nici băiețelul nu puteau avea nici o legătură cu prințul.
Și așa se face că la întrebările celor din casă am început să răspund altfel.
— O fi avînd capacul lăzii o gaură...
— Da. Cred că are.
— Sau o fi fundul spart...
— Posibil!
— Ori n-ai încuiat bine lacătul....
— Așa cred și eu!
Dar nu m-am suit niciodată în pod, să controlez.
Și, ca să fiu sincer, nu m-am suit de teamă. Ce m-aș face dacă aș găsi capacul și fundul lăzii întregi, iar lacătul bine închis? Mi-aș spune că prințul n-ar fi avut cum să iasă din ladă, și pacostea ar fi căzut pe un băiețel ca tine... sau ca tine...

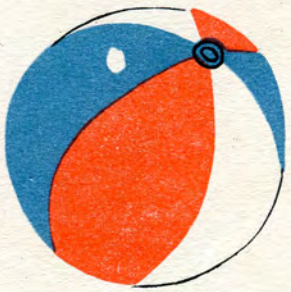

Așa încă mai cred că prințul nostru de catifea a ieșit din ladă și toată vina o port numai eu. Trebuie să fiu atent. Să găsesc o ladă mai trainică și să răsucesc cheia în lacăt, nu o dată, nu de trei ori, ci de trei sute treizeci și trei de ori. Ca să fiu sigur!

MĂRUL

Pe bufet se află o farfurie și pe farfurie un măr. La ora cinci dimineața, cucul ieși din pendulă, văzu mărul și spuse:

— Frumos mai e! Mare și roșu și parfumat... Eu știu cine o să-l mănînce!

Cucul se socotea un vechi prieten al tatii. Îl știa încă din casa bunicilor. Pe atunci tata nu era decît un băiețel. Au trecut mulți ani pînă cînd băiețelul să ajungă zidar — pentru că tata era acum zidar — și iar au trecut ani ca zidarul să ajungă tată — pentru că zidarul era acum tată. În tot acest timp, cucul stătuse în preajma lui și-și făcuse datoria de cuc. Recunoștea și el că nu e cine știe ce scofală să ieși din pendulă și să-ți strigi numele, dar, la urma-urmei, ceasornicarul pentru asta îl meșterise. Nu era pușcă, să plece la vînătoare de lei în Africa, și nici trompetă, să dea concerte la radio. El era cuc, știa să iasă din pendulă și să-și strige numele și mai știa că se străduiește să facă treaba asta cît se poate de bine. Strigătul lui, întotdeauna vesel, anunța clar că e ora cutare sau cutare, că deci cei din casă trebuie să se grăbească, ori, dimpotrivă, mai au răgaz să zăbovească. Toți erau mulțumiți de el, mai

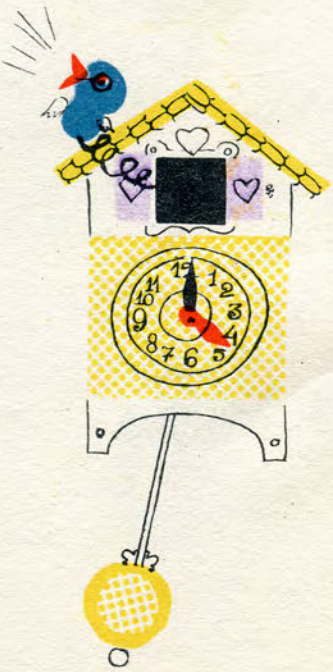

ales tata. Uneori, cînd îi auzea strigătul, tata se uita la cesulețul său de mînă, apoi spunea tare ca să-l audă toată lumea: „Cucul nostru e exact, la secundă! Bravo, domnule Cuculescu! Zi-i înainte tot așa!“ Mărunțelul și ciufulitul chiriaș al pendulei se simțea foarte mîndru de laudele tatii, îi plăcea să-l audă spunîndu-i „domnule Cuculescu“ un nume pe care — era sigur — nu l-ar fi putut purta o pușcă nici după ce ar fi vînat toți leii Africii și pe care nimeni nu l-ar fi dat unei trompete nici după cel mai izbutit concert....

Numele acesta îl merita numai el, cucul, vechiul prieten al tatii. De aceea, trebuie să fie limpede că la tata se gîndise cucul cînd, la ora cinci dimineața, ieși din pendulă, văzu mărul și spuse: „Eu nu știu cine o să-l mănînce!“

„Zidarul — chibzui cucul — muncește, nu glumă Acum e vară; pe schele te coci de căldură; praful cărămizilor îți usucă gura. Cînd știi că ai un măr în buzunarul salopetei, uiți și de arșiță și de praf. Muști cîte o gură, simți că te răcorești și-ți vine să fluieri. Da, tata trebuie să ia mărul! Pentru un zidar, într-o zi fierbinte de vară, nici că se poate ceva mai nimerit.“

Dar spre mirarea cucului, tata plecă la șantier fără să ia mărul. „Dacă e unul singur — își zise tata — nu-l iau“.

La ora șase dimineața se trezi mușcata din glastră. Văzu și ea mărul și spuse:

— Frumos mai e! Mare, roșu și parfumat ... Eu știu cine o să-l mănînce!

Mușcata se socotea prietena mamei. Mama o îngrijea, o stropea, îi tăia frunzele uscate.

dar mai presus de toate, mama o privea mereu și-i șoptea cu un glas dulce și legănător: „floricica mea“...

Trandafirul din curte era, desigur, o floare mai aleasă, dar uite că trandafirului nimeni nu-i șoptea cuvinte atît de duioase. „Floricica mea“ numai mama știa să spună și numai ei, mușcatei, îi spunea așa. Și doar mama avea destule flori pe care putea să le mîngîie! Lucra la grădina botanică și iubea toate florile — îi era drag pînă și ultimul firicel de iarbă. „Floricica mea“ însă nu era nici trandafirul, nici laleaua, nici bujorul. „Floricica mea“ era numai ea, mușcata de acasă. De aceea, trebuie să fie limpede că la mama se gîndise mușcata cînd, la ora șase dimineața se trezi, văzu mărul și spuse: „Eu știu cine o să-l mănînce!“

„Mama — chibzui mușcata — are treabă multă. Lucrează la un strat de garoafe nemaivăzute, care anul trecut au luat premiul întîi la o expoziție de flori. E nevoită să stea aplecată ore în șir și să plivească și cea mai neînsemnată buruiană. Dar cînd știi că ai un măr ca ăsta în buzunarul halatului, uiți de oboseală. Da, mama trebuie să ia mărul! Pentru munca ei atît de migăloasă, nici că se poate ceva mai nimerit!“

Dar, spre mirarea mușcatei, mama plecă la grădina botanică fără să ia mărul. „Dacă e unul singur — își zise mama — nu-l iau“.

La ora șapte dimineața, tractoristul albastru își trase șapca albastră de pe fruntea albastră, văzu mărul și spuse:

— Frumos mai e! Mare și roșu și parfumat...Eu știu cine o să-l mănînce!

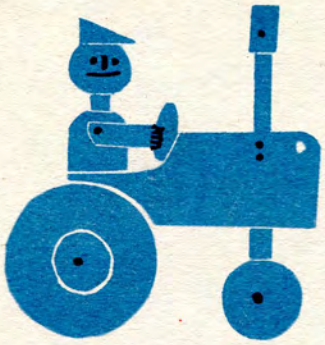

Tractoristul albastru, conducătorul tractorului albastru, se socotea prietenul băieţelului. Era o jucărie de lemn nu prea arătoasă, dar băieţelul ţinea la ea mai mult decît la toate celelalte. Cine ştie, poate că băieţelul visa chiar să se facă tractorist! Mulţi băieţi şi multe fete visează să conducă tractoare — şi visul li se împlineşte. De ce nu şi-ar dori asta şi băieţelul, prietenul tractoristului albastru? Tractoristul stătea mîndru, la volan, privea drept înainte, dar băieţelul îi zîmbea şi îl întreba cum merge treaba. Numai pe el îl întreba aşa. Mingea cea mare şi umflată putea să sară pînă la cer, că tot nu l-ar fi auzit pe băieţel întrebînd-o cum merge treaba... Şi pe bună dreptate! Ce, mingea face vreo treabă? Ţopăie, ţopăie şi iar ţopăie. Atîta ştie... De aceea, trebuie să fie limpede că la băieţel se gîndi tractoristul albastru cînd, la ora şapte dimineaţa, îşi trase şapca albastră de pe fruntea albastră, văzu mărul şi spuse: „Eu ştiu cine o să-l mănînce!“

— „Băieţelul — chibzui tractoristul albastru — o să se joace în curte: azi o să fie o zi foarte caldă şi lui o să-i fie mare sete. Dacă ştii că ai un măr ca ăsta în buzunarul şorţuleţului, nu-ţi mai trebuie nimic pînă la prînz! Da, băieţelul trebuie să ia mărul! Pentru el, azi, nimic nu-i mai nimerit!“

Dar, spre mirarea tractoristului albastru, băieţelul ieşi în curte să se joace fără să ia mărul. „Dacă e unul singur — îşi zise băieţelul — nu-l iau“.

Şi la prînz cînd se adunară cu toţii în jurul mesei — tata, mama şi băieţelul — mărul se afla tot pe farfurie. Tata mai cumpărase

încă o pungă cu mere și le răsturnase peste el. Mama puse farfuria în mijlocul mesei. Mîncară fiecare, mușcînd cu poftă din merele dulci și zemoase.

Poate că unul dintre ei — tata, mama sau băiețelul — alegîndu-și un măr, îl nimeri tocmai pe acela care stătuse pe farfurie toată ziua și așteptase ca cineva să-l ia și să-l mănînce. Nu știu. Pe mine nu m-au poftit la masă. Dar tare mult, tare mult aș vrea, copii, să mă poftească odată. Ce mai încolo și încoace, tare dragi îmi sînt tata, mama și băiețelul. Mai ales băiețelul...

CUPRINS

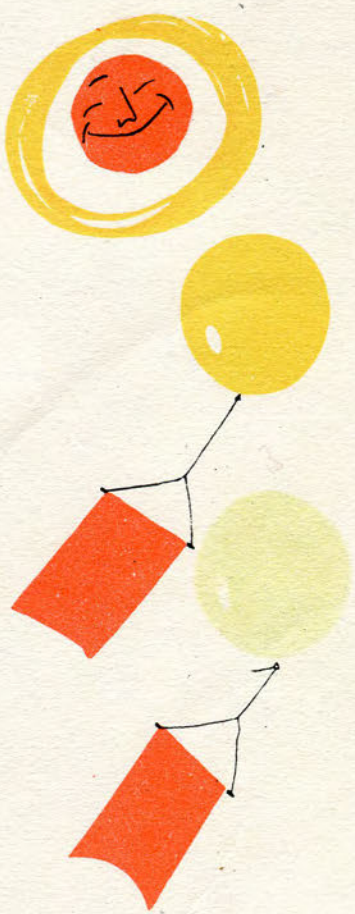

Albastră ca cerneala 7

Atît şi nimic mai mult! 17

Nu numai la grădiniţă... 22

Invitaţie la plăcinte 26

Drum bun! 29

Daţi-mi o gumă, copii... 35

Poveste de necrezut despre un tată, un băiat şi... un deget 39

Trei fluiere şi încă unul 53

Povestea cu băiatul şi blocul 58

În pădure toate-s bune, numai croitorii sînt proşti 63

Părerea mea şi a crocodilului-tată 69

Drumeţul înţelept 73

„Se caută un Moş Gerilă" 78

„Secretul" 87

Fetiţa care l-a luat pe „NU" în braţe 90

Ştiţi ce-am desenat? 96

Farfuria 100

Iedul cu trei capre 104

Greşeală de neiertat 110

Prinţul 114

Mărul 119
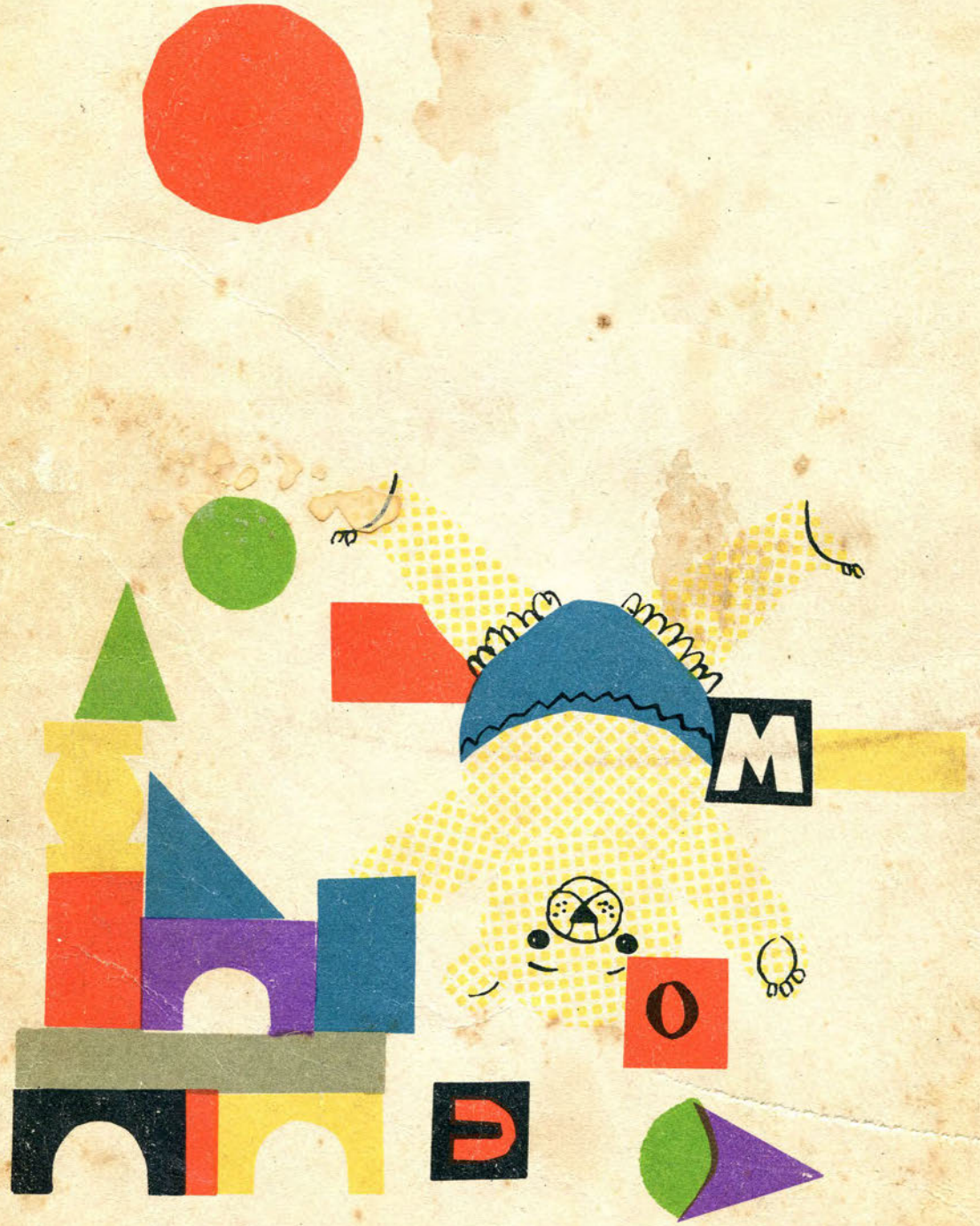
LEI 12.